

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ

Cecil N. Wright

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ Cecil N. Wright

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Αυτό είναι ως απάντηση σε ένα αίτημα ενός αξιοσέβαστου αδελφού ιεροκήρυκα για πολλά χρόνια, σε «πολλά ένα χαρτί που καθορίζει σαφώς τις παραλλαγές [των] όρων που βρίσκονται στη σελίδα, Περιεχόμενα, [τα οποία] φαίνεται να είναι όλα από την ίδια οικογένεια, αλλά να σημαίνουν κάτι διαφορετικό σε κάθε λέξη που εμφανίζεται», σε ένα βιβλίο του. Είναι ένας τεράστιος τόμος 1.007 σελίδων συν xxviii προκαταρκτικές και πρόθεμα σελίδες, με τίτλο Κήρυγμα από τους τύπους και τις μεταφορές της Βίβλου, από τον Benjamin Keach (1640-1704) από το Λονδίνο, Αγγλία.

Περιέγραψε στο εσωτερικό πίσω πτερύγιο του εξωφύλλου του βιβλίου ως έναν «αυτοδίδακτο» που «κέρδισε φήμη ως ισχυρός ιεροκήρυκας και υπερασπιστής του βαπτιστικού δόγματος», ο οποίος σύμφωνα με τον Πρόλογο (σελίδα vii), άρχισε να κηρύττει στο Σε ηλικία 18 ετών και κατά τη διάρκεια της 46χρονης διακονίας του, πάνω από 40 έργα προήλθαν από την πλούσια πένα του.

Εμφανής μεταξύ αυτών των έργων ήταν ο τόμος που αναφέρθηκε παραπάνω, που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο Λονδίνο, αλλά όχι μέχρι το 1855, περισσότερα από 150 χρόνια μετά το θάνατο του συγγραφέα, και με τον τίτλο, Tropologia: A Key to Open Scripture Metaphors, μαζί με Τύποι Παλαιάς Διαθήκης, με πρόθεμα "Άρθρα για την απόδειξη της Θείας Εξουσίας της Αγίας Γραφής." Αλλά με τον σημερινό του τίτλο κατοχυρώθηκε πνευματικά και αναδημοσιεύτηκε από την Kregel Publishing of Grand Rapids, Michigan, USA, το 1972 και επανεκδόθηκε το 1975, 1976, 1978 και 1980, αν δεν ξέρω περισσότερες φορές από τότε.

Στις σελίδες «Περιεχόμενα» (v. και vi.) της τελευταίας, παρατίθενται δύο μέρη: Μέρος I, ΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ ΟΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, 240 σελίδες, που αναφέρονται στο προαναφερθέν αίτημα. και στο Μέρος II, ΠΗΓΗ ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ, οι υπόλοιπες 767 σελίδες.

1. ΤΡΟΦΑ ΚΑΙ Φιγούρες: Μετωνυμία, Ειρωνεία, Μεταφορά, Συνέκδοτη, Κατάχρωση, Υπερβολική, Αλληγορία, Παροιμία, Αίνιγμα.

2. ΣΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΑ: Φιγούρες, Σχήματα

3. ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ: Τύποι, Παραβολές.

μαθήματα μη εμπορικών σκοπών στο σύνολό τους χωρίς αλλαγή ή χρέωση.

Randolph Dunn, Εκδότης - Roberto Santiago Editor

Επικοινωνήστε μαζί μας στο info.BiblewayPublishing@gmail.com

II. ΣΥΖΗΤΗΣΗ.

1. Γενικές Παρατηρήσεις.

Στις σελίδες 1 και 2 του ίδιου του κειμένου, υπάρχει μια επανάληψη του παραπάνω πίνακα περιεχομένων, που ξεκινά κάτω από την επικεφαλίδα ΤΡΟΠΑΙΑ ΚΑΙ Φιγούρες, με την προσθήκη περιστασιακών επεξηγήσεων πριν από την ανάληψη μεμονωμένων τύπων και μεταφορών. Η πρώτη εξήγηση είναι μια δευτερεύουσα γραμμή κάτω από την επικεφαλίδα, ως εξής: "Η ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΓΡΑΦΗΣ, ή ΙΕΡΗ ΕΚΛΟΓΗ, μπορεί να περιοριστεί σε δύο βασικές κεφαλές ή κεφάλαια" - "Τρόπια" και "Φιγούρες".

ένα. Για τα «τροπάρια» αναφέρεται ότι «αφορούν την έννοια των λέξεων, δηλαδή «όταν έλκονται από τη σωστή και γνήσια σημασία τους σε αυτό που είναι διαφορετικό ή αντίθετο. Πράγμα που δείχνει η ετυμολογία της λέξης, γιατί το tropos προέρχεται από το trepo που σημαίνει verto, muto, σε στροφή της αλλαγής."

Στα προηγούμενα, τα ουσιαστικά trope, trophē και tropos φαίνεται να χρησιμοποιούνται εναλλακτικά, αν και δεν σημαίνουν το ίδιο παρά το γεγονός ότι έχουν κοινή παράγωγο, δηλαδή, από το ρήμα trepo to turn or change.

Η λέξη "τροπάριο" ως σχήμα λόγου είναι μια αγγλική μορφή της ελληνικής λέξης τροπάριο, που εμφανίζεται μια φορά στην Καινή Διαθήκη, στο Ιάκωβο 1:17, όπου μιλά για μια "σκιά στροφής", αναφερόμενη στη σκιά του νύχτα που ρίχνεται από τη στροφή ή την περιστροφή της γης στον άξονά της. Δεν χρησιμοποιείται εκεί ως σχήμα λόγου, αλλά το σχήμα λόγου που ονομάζεται από αυτό δείχνει μια στροφή ή αλλαγή, δηλαδή, της γλώσσας από την κυριολεκτική της σημασία σε μια μεταφορική σημασία, καθώς η κυριολεκτική στροφή της γης αλλάζει μέρα σε νύχτα σε οποιαδήποτε δεδομένη περιοχή του πλανήτη μας.

Το Trophē, ωστόσο, δεν είναι συνώνυμο του τροπαρίου, όπως αναπαριστάται παραπάνω, αλλά αντ' αυτού χρησιμοποιείται για τροφή ή τροφή, και γι' αυτό χρησιμοποιείται 16 φορές ως εξής (στην Έκδοση King James): "MEAT" 13 φορές (Ματθαίος 3 6:25, Λουκάς 12:23. 3 φορές (Πράξεις 14:17· 27:38 (που εμφανίζεται στη φράση, κορεστέντης τρόπαιο, που σημαίνει ότι έχω χορτάσει από [ή, με] φαγητό, αλλά αποδίδεται στο αγγλικό ιδίωμα ως «είχε φάει αρκετά»), Ιάκωβος 2:15) .

σι. Για τις «μορφές», αναφέρεται επίσης ότι «οι Έλληνες τις αποκαλούν {Σ}χήματα, που σημαίνει τη συνήθεια ή το στολίδι του λόγου, δεν αλλοιώνουν ή πολύ την έννοια των λέξεων, αλλά τις ωραιοποιούν, τις ωραιοποιούν ή τις στολίζουν. " Για δύο λόγους πρόσθετα το "S" στην αρχή και δεν το αντιλήφθηκαν ως τέτοιο από τους διορθωτές.

Το ένα είναι ότι χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσα να βρω μια τέτοια λέξη σε λεξικά είτε της Καινής Διαθήκης είτε της κοσμικής ελληνικής, με αποτέλεσμα να πιστεύω ότι πρόκειται για τυπογραφικό λάθος, που πιθανότατα έγινε από τον στοιχειοθέτη και δεν έγινε αντιληπτό ως τέτοιο από τους διορθωτές.

Το άλλο είναι ότι όταν αργότερα το θέμα των «Σχημάτων και Φιγούρων» αρχίζει να ασχολείται στο κείμενο (σελ. 199), λέγεται: «Η λέξη Σχήμα, κυρίως και σωστά δηλώνει μια ενδυμασία, συνήθεια ή στολίδι του σώμα και με μεταφορά μεταφράζεται για να δηλώνει την ομορφιά ή το στολίδι του λόγου, όπως λένε ο Αριστοτέλης και ο Κικέρων [ο ένας Έλληνας, ο άλλος Λατίνος], επειδή οι σκηνοθέτες, το αποδίδουν παραλλαγή της αλλαγής της συνήθειας τους, αντιπροσώπευε διάφορες μορφές ανδρών: αυτές οι μορφές ονομάζονται ρητορικά φώτα και στολίδια, και δεν αλλάζουν την έννοια των λέξεων, όπως κάνουν τα τροπάρια, αλλά δίνουν στολισμό ή ομορφιά στον λόγο».

Είναι πιθανό ότι ο Αριστοτέλης χρησιμοποίησε την ελληνική λέξη *schema* και ότι ο Κικέρων χρησιμοποίησε τη λατινική λέξη *figura*, μια μορφή, σχήμα, σχήμα, από το δάχτυλο σε μορφή, σχήμα, σύμφωνα με το Webster's New Twentieth Century Dictionary, Unabridged (1959).

Ο τελευταίος λέει επίσης για το λατινικό *figura*, ότι στη ρητορική είναι "σχήμα λόγου: ότι στη γραμματική είναι απόκλιση από κανόνες αναλογίας ή σύνταξης: μια ασυνήθιστη κατασκευή" και ότι η φράση "σχήμα λόγου" είναι "μια έκφραση που χρησιμοποιεί λέξεις με ασυνήθιστη ή μη κυριολεκτική έννοια για να δώσει την ομορφιά της ζωηρότητας του ύφους: μεταφορά, προσωποποίηση, παρομοίωση, λιτότες, υπερβολές, μετωνυμία, συνεχδόχη, κ.λπ., τροπάριο."

Το αποτέλεσμα φαίνεται να είναι ότι σε γενική χρήση, τα "Τropes" (ή η τροπική γλώσσα) και οι "Φιγούρες" ("φιγούρες λόγου" ή μεταφορική γλώσσα) είναι στην εποχή μας πρακτικά ένα και το αυτό πράγμα, ενώ σε παλαιότερη εποχή "φιγούρα» θεωρήθηκε ως ένα είδος «τροπαριού», που περιορίζεται σε μεγάλο βαθμό (αλλά όχι αποκλειστικά) σε τροπική γλώσσα που κοσμεί αλλά δεν αλλάζει το νόημα.

ντο. Η τρίτη κατηγορία στη σελίδα περιεχομένων, δηλαδή, "Τύποι και Παραβολές", δεν αναφέρεται ξανά στις σελίδες 1 και 2 με τα παραπάνω, αλλά αντιμετωπίζεται στις σελίδες 225-240. Ωστόσο, θα συμπεριλάβουμε στην προσπάθειά μας «να ορίσουμε με σαφήνεια την παραλλαγή [των] όρων που βρίσκονται στη σελίδα, «Περιεχόμενα». Επιπλέον, μια υποκεφαλίδα στη σελίδα 228, λέει: «Προφητικοί τύποι και τυπικές και συμβολικές ενέργειες». , θα συμπεριλάβουμε τα "Σύμβολα" στον ορισμό των όρων μας.

Οι "ορισμοί" μας θα στοχεύουν στο να είναι όσο απλοί και περιληπτικοί στη μορφή μπορούμε εύλογα να τους κάνουμε, με αρκετά παραδείγματα για να είναι εύστοχα επεξηγηματικοί και πρακτικής αξίας χωρίς να αρχίζουν να είναι εξαντλητικοί.

2. Ορισμοί Όρων.

Οι ορισμοί του λεξικού θα χρησιμοποιηθούν όπως φαίνεται κατάλληλο. Το ίδιο ισχύει και για οποιοδήποτε άλλο υλικό πηγής που είναι άμεσα διαθέσιμο. Αλλά η μία καλύτερη πηγή που έχω είναι ένα εγχειρίδιο 400 σελίδων με τίτλο *Hermeneutics* (1888), του DR Dungan, με τρία κεφάλαια για την «Εικονική γλώσσα». Και από τον προαναφερθέντα αδερφό μου έχει αποσταλεί επίσης ένα αντίγραφο του Τύποι και Μεταφορές της Βίβλου, από τον JW Monser, με μια "Εισαγωγή" από τον "Chas. Louis Loos, Πρόεδρο του Πανεπιστημίου του Κεντάκι" (όψιμος αν όχι ο τελευταίος πρόεδρος πριν έπαψε να υπάρχει το 1908).

Ο Μόνσερ, στον «Πρόλογο» του, χωρίς ημερομηνία, ξεκινά λέγοντας, «Μετά την παρέλευση μερικών χρόνων αυτό το έργο τίθεται στα χέρια του κοινού». Και, τον Μάιο του 1936, ο Φ.Λ. Ρόου, στον «Πρόλογο στην παρούσα έκδοση», δήλωσε: «Το να δώσουμε αυτό το βιβλίο στην αδελφότητα συνεπαγόταν πολλές θυσίες από την πλευρά του σημερινού εκδότη που το πέρασε εξαιτίας του μεγάλου Η ευλογία του θα αποδειχθεί στις σημερινές και τις επόμενες γενιές. Η έκδοση που δημοσίευσε ο Rowe ανατυπώθηκε επίσης από την Gospel Advocate Company, 1995, χωρίς κανένα δικό της σχόλιο, από την οποία τυπώθηκε το αντίγραφο που μου δάνεισε.

Αυτό το βιβλίο αναφέρεται επειδή ο Monser, στον «Πρόλογο» του, πιστώνει στον Keach ως έναν από τους τέσσερις συγγραφείς στους οποίους ο ίδιος ήταν πιο χρωστικός. Επίσης, ότι τόσο ο Monser όσο και ο Keach μιλούν για «Τύπους και Μεταφορές» σαν όρους-ομπρέλα κάτω από τους οποίους καλύπτεται όλη η μεταφορική γλώσσα – μεταφορές που σχετίζονται με λέξεις και τύποι με προτάσεις (πράγμα που προκαλεί σύγχυση χωρίς να γίνεται κατανοητή αυτή η επιδιωκόμενη διάκριση).

Και ο Monser, κατά κάποιο τρόπο πιο λογικός από τον Keach, τακτοποιεί το βιβλίο του με αυτό το μοτίβο. Η αποστολή μας, ωστόσο, δεν είναι να ασχοληθούμε με τον Monser, αλλά με όρους που βρίσκονται στη σελίδα Περιεχόμενα του Keach. Αυτό τώρα αρχίζουμε να επιχειρούμε και θα επιστήσουμε την προσοχή όταν

τελειώσουμε με τις μεταφορές του ("a" έως "j" παρακάτω) και ξεκινήσουμε με τους τύπους του («κ» έως «ν»), ως όρους ομπρέλα.

ένα. Μετονομία. Είναι από τις ελληνικές λέξεις *meta*, που υποδηλώνει αλλαγή, και όνομα, όνομα, άρα αλλαγή ονόματος. η χρήση ενός ονόματος ή μιας λέξης για μια άλλη που έχουν κάποια σχέση μεταξύ τους, «όπως όταν λέμε ότι ένας άνθρωπος κρατά καλό τραπέζι, αντί για καλές προμήθειες· διαβάζουμε Βιργίλιο – δηλαδή τα ποιήματα ή τα γραπτά του· έχουν «Μωυσής Και οι προφήτες – δηλαδή τα βιβλία τους, ή τα γραπτά τους, ένας άνθρωπος έχει καθαρό κεφάλι – δηλαδή, μια ζεστή καρδιά, δηλαδή στοργή. (Webster.)

Πολλές φορές αυτή η μορφή έχει μεγάλη ομοιότητα με τη μεταφορά και την αλληγορία. Στην πραγματικότητα, όλα τα σχήματα λόγου σχετίζονται πράγματι μεταξύ τους, όπως φαίνεται στην αίτηση για αυτό το έγγραφο, κάτι που συμβαίνει επειδή όλα χρησιμοποιούνται για τον σκοπό της σύγκρισης ενός πράγματος με ένα άλλο υπό κάποια συγκεκριμένη έννοια. Η μετονομία είναι ένα από τα πιο καθορισμένα, αλλά διαφορετικών ειδών η ίδια, ως εξής:

(1.) Αιτίας, με αιτία να δηλώνεται ενώ προορίζεται το αποτέλεσμα, όπως «όποτε διαβάζεται ο Μωυσής» (2 Κορινθίους 3:15), εννοώντας τα γραπτά του, όπως σε παρόμοια παραδείγματα που έχουν ήδη αναφερθεί χωρίς αναφορά σε διαφορετικού είδους μεταφορές καθαυτές:

(2.) Αποτελέσματος, με το αποτέλεσμα που τίθεται για την αιτία. η αιτία σήμαινε, αλλά το αποτέλεσμα ονομάστηκε -- όπως στο Ματθαίος 13:37-38, όπου λέγεται ότι ο «γιος του ανθρώπου» έσπειρε «καλό σπόρο» στον κόσμο, δηλαδή «τους γιους του βασιλείου» και ο «διάβολος» έσπειρε «ζάρια», «τους γιους του κακού». Ο Χριστός δεν έσπειρε κυριολεκτικά «υιούς της βασιλείας», αλλά τον λόγο του Θεού με τον οποίο γεννήθηκαν. Ομοίως, ο διάβολος δεν έσπειρε κυριολεκτικά «γιους του κακού», αλλά το ψέμα με το οποίο γεννιούνται.

(3.) Υποκειμένου, με το θέμα να έχει ονομαστεί αλλά ως επικουρικό - να προορίζεται κάτι που σχετίζεται ή ανήκει σε αυτό, όπως (α) ο Ιησούς που λέει στον Σαούλ, "Γιατί με διώκεις;" (Πράξεις 9:4), αναφερόμενος στον διωγμό των μαθητών του. Επίσης (β) Ο Ιησούς λέει στους μαθητές του το «κύπελλο», «Πιείτε όλοι από αυτό» (Ματθαίος 26:27), ενώ το δοχείο τοποθετείται για τα περιεχόμενα.

(4.) Of Adjunct, με το πρόσθετο που τίθεται για το θέμα, ως (α) "τότε θα κατεβάσετε τις γκρίζες τρίχες μου στον τάφο (Γένεση 42:38), τη γλώσσα του Ιακώβ στους γιους του. Οι γκρίζες τρίχες του σχετίζονται μόνο στην ηλικία του, αλλά για τον ίδιο, ή ως (β) «περιτομή» και «απεριτομή» για τους Εβραίους και τους Εθνικούς, αφού αυτά τα χαρακτηριστικά διακρίνουν τον καθένα από τον άλλον.

σι. Ειρωνεία. Αυτός ο όρος χρησιμοποιείται από το ελληνικό ειρωνεία, από το εἶρων, ένας αποσυνθέτης στον λόγο – που λέει ένα πράγμα ενώ σημαίνει άλλο. Όταν χρησιμοποιείται ως σχήμα λόγου, που δεν προορίζεται να εξαπατήσει, "το αποσυναρμολογώ υπονοεί μια υποτιθέμενη επιτηδευμένα προσποιημένη εμφάνιση ή προσποίηση". Έτσι, η ειρωνεία είναι «ένα είδος χιούμορ, γελοιοποίησης ή ελαφρού σαρκασμού, που υιοθετεί έναν τρόπο ομιλίας, η επιδιωκόμενη επίπτωση του οποίου είναι αντίθετη από την κυριολεκτική έννοια των λέξεων, όπως όταν χρησιμοποιούνται εκφράσεις επαίνου όπου εννοείται η κατηγορία. " (Webster).

Ο Dungan (σελίδες 316-318) λέει: "Η ειρωνεία μπορεί να ανιχνευθεί (1) από μια δήλωση του συγγραφέα: μερικές φορές λέει ότι ορισμένα πράγματα ειπώθηκαν για χλεύη. (2) Μερικές φορές φαίνεται από τον τόνο ή την προφορά, ή Ο τρόπος του ομιλητή (3) Μερικές φορές θα αναγνωριστεί από τον χαρακτήρα της προσφώνησης: εάν ο ομιλητής ασχολείται με αυτό το είδος προσποίησης με σκοπό τη γελοιοποίηση, θα είναι πιο εύκολο να εντοπιστεί του επαίνου, όταν γνωρίζουμε και το θέμα και τον συγγραφέα, θα μας επιτρέψει να σημειώσουμε την πρόθεση (5) Όταν η γλώσσα χρησιμοποιήθηκε προφορικά και έχει εκτυπωθεί, μπορεί να μην υπάρχει τίποτα με τη μορφή λέξεων που να υποδηλώνει ότι ήταν. Μια ειρωνική ομιλία, αλλά αν μπορούσαμε να πάρουμε τη γνώμη εκείνων που ήταν παρόντες, θα μας βοηθήσουν να ανακαλύψουν στον τόνο της προφοράς ό,τι έχει χαθεί για εμάς από την απόσταση και τον χρόνο.

«Οι γραφές περιέχουν πολλά παραδείγματα ειρωνείας, αλλά με τους κανόνες που έχουμε ήδη δώσει για την ανίχνευσή της, θα αναφέρουμε μόνο μερικά, γιατί το πραγματικό νόημα στις [περισσότερες] περιπτώσεις δεν είναι δύσκολο». Άβερς Ντούνγκαν.

Στη συνέχεια παραθέτει και παραθέτει, και σε ορισμένες περιπτώσεις σχολιάζει εν συντομία, τα ακόλουθα χωρία, τα οποία παραθέτουμε μόνο: Α' Βασιλέων 18:27. 1 Βασιλέων 22:15-18. Ιώβ 12:2; Κριτές 10:14. 1 Κορινθίους 4:8-13. εκτός από το εδάφιο Πράξεις 2:13, στο οποίο σχολιάζει ως εξής: «Φυσικά εννοούσαν ότι έλεγαν ότι ήταν μεθυσμένοι· αλλά το να είναι γεμάτοι γλυκό κρασί δεν θα τους μεθύσει. Εννοούσαν αυτό που θα εννοούσαμε όταν λέγαμε ενός ανθρώπου ότι «είναι χαρούμενος» ή ότι «είναι γεμάτος γάλα». Λένε ένα πράγμα, αλλά εννοούν άλλο».

(Μπορεί να υποθεθεί ότι ελλείπει οποιασδήποτε άλλης πιο κατάλληλης κατηγορίας, ο Keach (Σ.33) περιλαμβάνει κάποια πράγματα που λέγονται προσποιημένα, ως δοκιμασία δοκιμής, όπως όταν ο Θεός είπε στον Αβραάμ: «Πάρε τώρα τον γιο σου, τον μοναδικό σου γιε Ισαάκ, που αγαπάς, και πήγαινε στη γη του Μοριά, και πρόσφερε εκεί ολοκαύτωμα σε ένα από τα βουνά, που θα σου δείξω» (Γένεση 22:2). Παρόμοια, όταν ο Λωτ κάλεσε αγγέλους, τους οποίους τότε σκέφτηκε ότι ήταν άντρες, και είπαν: «Όχι, αλλά θα μείνουμε στο δρόμο όλη τη νύχτα», ενώ στην πραγματικότητα σκόπευαν να μείνουν μαζί του και να ελευθερώσουν αυτόν και την οικογένειά του από την καταστροφή των Σοδόμων το επόμενο πρωί (Γένεση 19 :1-16 Περιλαμβανόταν επίσης το περιστατικό στη διακονία του Κυρίου μας, στο οποίο χρησιμοποίησε προσβλητική συμπεριφορά και γλώσσα για να δοκιμάσει την ειλικρίνεια και την πίστη μιας ξένης μητέρας που τον ικέτευε να θεραπεύσει την ταλαιπωρημένη κόρη της, και τελικά είπε να εκείνη, «Ω γυναίκα, μεγάλη είναι η πίστη σου· ας είναι σε σένα όπως θέλεις», και η κόρη της θεραπεύτηκε από εκείνη την ώρα [Ματθαίος 15:21-28].)

ντο. Μεταφορική έννοια. Αυτό προέρχεται από δύο ελληνικές λέξεις, meta, πέρα, ή over και pherin, to bring, or bear με την έννοια της μεταφοράς. Στη ρητορική χρησιμοποιείται για μια λέξη ή φράση που δηλώνει κυριολεκτικά ένα είδος αντικειμένου ή ιδέας στη θέση ενός άλλου υποδεικνύοντας μια ομοιότητα ή αναλογία μεταξύ τους (το πλοίο οργώνει τη θάλασσα, ένα βόλι όρκων). Μια μεταφορά μπορεί να θεωρηθεί ως συμπιεσμένη παρομοίωση, ενώ η σύγκριση που υπονοείται στο πρώτο (ένα μαρμάρينو μέτωπο) είναι ρητή στο δεύτερο (ένα φρύδι λευκό σαν μάρμαρο). (Webster).

(Μια άλλη λέξη πρέπει να δηλωθεί για το meta, καθώς στο "Metonymy" χρησιμοποιήθηκε ως αντιπροσώπευση της αλλαγής, και τώρα ως πέρα ή πέρα. Αυτό συμβαίνει επειδή είναι ένας εξαιρετικά ευέλικτος όρος, με ποικίλες σχετικές έννοιες ανάλογα με το πλαίσιο Το Webster, που αναπαρίσταται στην προηγούμενη παράγραφο, δηλώνει ότι σημαίνει μεταξύ, με, μετά και ως πρόθεμα γενικά μαζί με, μετά, που δηλώνει (α) μεταγενέστερο χαρακτήρα, διαδοχή και (β) αλλαγή, μεταφορά, μεταβίβαση, , υπερβατικό, υψηλότερο.

Ο Dungan παρατηρεί: "η μεταφορά είναι πιο σύντομη και πολύ πιο πικάντικη από μια παρομοίωση. Γι' αυτό χρησιμοποιήθηκε πιο συχνά από τους αρχαίους. Αντιπροσωπεύει χαρακτηριστικά μέσω ενός αντιπροσώπου της σκέψης που πρόκειται να μεταφερθεί, ονομάζοντας ένα πράγμα με το όνομα ενός άλλου όρου που υποδηλώνει τα χαρακτηριστικά που πρέπει να γίνουν εξέχοντα. είναι παρομοίωση: «Ο Ιούδας είναι βούκινο λιονταριού» (Γένεση 40:9), είναι μια μεταφορά».

ρε. Synecdoche. Σύμφωνα με τον Webster, αυτή η λέξη προέρχεται από την ελληνική συνεκδέχομαι, από το συνεκδεχθείσαι, που σημαίνει να λαμβάνω από κοινού – από το συν, με, και να εκδέσσομαι, από το εκ, έξω και δεχθείς, να λαμβάνω.

(Στα ελληνικά, η πρώτη συλλαβή γράφεται με το γράμμα upsilon (u), όπως δίνεται στα ελληνοαγγλικά λεξικά. Αλλά στα λατινικά και πολλές φορές στα αγγλικά μεταφράζεται ως "Y", όπως παραπάνω από τον Webster. Αν δεν ήμουν Παραθέτοντας τον Webster, ωστόσο, θα χρησιμοποιούσα το "u".

Στη ρητορική, ο Webster δηλώνει ότι η παραπάνω λέξη είναι ένα σχήμα λόγου στο οποίο το σύνολο είναι έξω για ένα μέρος ή ένα μέρος για το σύνολο. «αλλά», εξηγεί ο Ντούνγκαν, «αν και αυτό είναι το κύριο

χαρακτηριστικό αυτού του τροπαρίου, δεν το εξαντλεί σε καμία περίπτωση». Επεκτείνει λοιπόν την εφαρμογή του σε έξι ακόμη σχετικά στοιχεία που θα συμπεριλάβουμε, δίνοντας δείγματα των παραδειγμάτων του και των οκτώ, ως εξής.

(1.) Το σύνολο τίθεται για το μέρος. Στο Λουκάς 2:1, επιβεβαιώνεται ότι από τον Αύγουστο βγήκε ένα διάταγμα ότι «όλος ο κόσμος πρέπει να εγγραφεί». Αυτό δεν θα μπορούσε να περιλαμβάνει περισσότερα από τις ρωμαϊκές επαρχίες, οι οποίες ήταν πράγματι εκτεταμένες και εκτεταμένες.

Με αυτό το σχήμα γίνεται λόγος για τη βασιλεία των ουρανών πολλές φορές, όταν εννοείται μόνο ένα μόνο χαρακτηριστικό αυτής της βασιλείας. Οι παραβολές στο Ματθαίος 13 είναι ανεξήγητες σε οποιαδήποτε άλλη υπόθεση – η λέξη «βασιλείο» χρησιμοποιείται όταν εννοείται μόνο μια πτυχή της σε κάθε περίπτωση – καθώς «η βασιλεία των ουρανών παρομοιάζεται με έναν άνθρωπο που έσπειρε σπόρο στο χωράφι» (ν.24); «Η βασιλεία των ουρανών είναι σαν κόκκος μουστάρδας» (εδ.31). «Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με προζύμι, που πήρε μια γυναίκα και έκρυψε σε τρία μέτρα αλεύρι, μέχρις ότου ζυμωθεί όλο». και ούτω καθεξής.

Κάτω από αυτό το σχήμα, ο Λάζαρος (Λουκάς 16:23) τοποθετείται για το πνεύμα του Λαζάρου που μεταφέρεται από τους αγγέλους στους κόλπους του Αβραάμ. Και, στα εδάφια Ιωάννης 19:42 και 20:2, έχουμε αυτή τη μορφή του Ιησού και του Κυρίου που χρησιμοποιήθηκε για το σώμα του, τοποθετήθηκε στον τάφο και αργότερα απουσίαζε από τον τάφο.

(2.) Ένα μέρος που τίθεται για το σύνολο. Στη Γένεση 46:27, «όλες οι ψυχές του οίκου του Ιακώβ που ήρθαν στην Αίγυπτο ήταν εξήντα δέκα». Η λέξη «ψυχή» εδώ, όπως σε πολλά σημεία της Βίβλου, σημαίνει πρόσωπα – μια οντότητα ονομάζεται, αλλά προορίζεται ολόκληρο το άτομο. Αυτό συμβαίνει επίσης πολλές φορές με τη σωτηρία των αμαρτωλών – το σύνολο των συνηθικών προορίζεται με τη χρήση ενός.

Τις περισσότερες φορές είναι «πίστη». Γιατί χωρίς αυτό δεν θα μπορούσε να ακολουθήσει τίποτα άλλο. Έτσι, ο Φιλίππης δεσμοφύλακας ειπώθηκε: «Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς εσύ και ο οίκος σου» (Πράξεις 16:31). αλλά τότε κηρύχθηκε ο λόγος του Κυρίου σε αυτόν και το σπιτικό του, και όλοι βαπτίστηκαν, πιστεύοντας στον Θεό (εδ. 32-34).

Όταν ο απόστολος Πέτρος, που επικρίθηκε από μερικούς από τους Εβραίους αδελφούς του στην Ιερουσαλήμ επειδή είχε πάει «σε ανθρώπους χωρίς περιτομή» και έφαγε μαζί τους, είχε αφηγηθεί τα γεγονότα που οδήγησαν και σχετίζονται με τη μεταστροφή της οικογένειας του Κορνήλιου στην Καισάρεια, οι αδελφοί του στην Ιερουσαλήμ «ειρήνησαν και δόξασαν τον Θεό, λέγοντας: Τότε ο Θεός έδωσε μετάνοια και στα έθνη για ζωή» (Πράξεις 11:18), αναφέροντας μόνο αυτό – παρά το γεγονός ότι, σύμφωνα με το εδάφιο Πράξεις 10:48, είχαν λάβει εντολή να «να βαπτιστείτε στο όνομα του Κυρίου» – αλλά χωρίς το κείμενο των Πράξεων 10 να λέει κάτι ρητό για τη μετάνοια, αν και το υπονοεί.

(Το υπονοεί επειδή δηλώνει ότι αυτό που διατάχθηκε ήταν το βάπτισμα «ύδατος» (10:47), «στο όνομα του Κυρίου» (εδ.48) – «ο Κύριος Ιησούς Χριστός» 11:17 – και η μετάνοια και Το βάπτισμα στο όνομα του Ιησού Χριστού ήταν για την άφεση των αμαρτιών, σύμφωνα με το προηγούμενο κήρυγμα του Πέτρου (Πράξεις 2:38, αλλά σε κάποιο πλαίσιο αναφέρεται καθεμία από αυτές τις εντολές μόνη της χωρίς να σκοπεύει να αποκλείσει την άλλη ή άλλες).

Στην περίπτωση του Σαούλ της Ταρσού, ο οποίος επρόκειτο να πάει στην πόλη της Δαμασκού, όπου θα του έλεγαν τι «πρέπει να κάνει» (Πράξεις 9:6), του είπαν να «βαπτιστεί και να πλύνει τις αμαρτίες σου, καλώντας στο όνομα του Κυρίου» (Πράξεις 22:16). Αλλά χρόνια αργότερα, ως απόστολος Παύλος, έγραψε ότι «όποιος επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί» (Ρωμαίους 10:13) – χωρίς να αναφέρει το βάπτισμα.

Επίσης, με παρόμοιο τρόπο, εκτός από το αντίστροφο, την Πεντηκοστή, εκείνος ο απόστολος Πέτρος είχε εξηγήσει ότι η έλευση του Αγίου Πνεύματος εκείνη την ημέρα σηματοδότησε την ώρα που «θα συμβεί, ότι όποιος επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί» (Πράξεις 2"21) – χωρίς να αναφέρει τίποτα άλλο.

Ωστόσο, όταν το κήρυγμά του είχε τρυπήσει τις καρδιές πολλών που είτε είχαν σχεδιάσει είτε είχαν εγκρίνει τη σταύρωση του Χριστού και ήθελαν να μάθουν για τον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους τι να κάνουν, ο Πέτρος τους είπε να μετανοήσετε και βαπτιστείτε στο όνομα του Ιησού Χριστού για την άφεση των αμαρτιών (Πράξεις 2:38) – λέγοντας τίποτα σχετικά με την κλήση του ονόματος του Κυρίου.

Σε κάθε μία από τις περιπτώσεις, μία εντολή ή προϋπόθεση σωτηρίας γίνεται για να αντιπροσωπεύει όλα όσα σχετίζονται με αυτήν.

(3.) Ο χρόνος τίθεται για ένα μέρος του χρόνου. Σε όλη τη διαδρομή μέσα από τις γραφές βρίσκεται αυτή η ανατολίτικη μορφή έκφρασης.

Για παράδειγμα, στο Λευιτικό 25:46, «Από αυτούς θα πάρετε τους δούλους σας για πάντα», ειπώθηκε στον Ισραήλ σχετικά με τα γύρω έθνη και σε ξένους που κατοικούσαν ανάμεσά τους, σε αντίθεση με τους αδελφούς τους που θα μπορούσαν να πουλήσουν τον εαυτό τους σε τους λόγω φτώχειας, τους οποίους έπρεπε να τους μεταχειρίζονταν ως μισθωτούς (όχι σκλάβους) μέχρι το έτος του ιωβηλαίου, οπότε θα έπρεπε να απελευθερωθούν και να μην υπηρετήσουν «για πάντα» – δηλαδή σε όλη τους τη ζωή – χωρίς να σημαίνει πάντα να έρθω.

Επίσης, στην προσευχή του Ιωνά προς τον Θεό από την κοιλιά του ψαριού που τον είχε καταπιεί (Ιωνάς 2:1-9), φαινόταν να θεωρεί ότι το να καταπιεί πρέπει να είναι η μέθοδος του Θεού για να τον σώσει και να τον συντηρήσει, όπως στην πραγματικότητα, γιατί στο στ. 6 ο προφήτης περιέγραψε την εμπειρία του αφού πετάχτηκε στη θάλασσα στη Μεσόγειο Θάλασσα, λέγοντας: «Κατέβηκα στους πυθμένες των βουνών: η γη με τις ράβδους της ήταν για μένα για πάντα. διαφθορά, Κύριε Θεέ μου» (προφανώς ειπώθηκε ως ευγνώμων και σίγουρη προσμονή ενώ βρισκόταν στην κοιλιά του ψαριού).

Ντούνγκαν. Αν και δεν χρησιμοποιεί τον Ιωνά ως παράδειγμα, παρατηρεί ότι εξαντλεί για πάντα την περίοδο στην οποία ανήκει» και συνεχίζει ως εξής: «Αν ειπώθηκε σε έναν βασιλιά «ζήσε για πάντα», σημαίνει μεγάλη ζωή, και όμως η ζωή ενός ανθρώπου. Εάν αναφερόταν σε ένα έθνος, θα εκτεινόταν έως ότου αυτό το έθνος θα διασκορπιστεί και η εθνικότητα θα καταστραφεί. Αν μπορούσαμε να το γνωρίζουμε ότι σχετίζεται με τον χρόνο [όχι την αιωνιότητα], θα μπορούσαμε να είμαστε σίγουροι ότι θα εξαντλούσε την περίοδο. Αλλά αν φτάσει πέρα από τα όρια του χρόνου, αφού δεν υπάρχει όριο, πρέπει να έχει όλη τη σημασία που μπορεί να αποδώσει στη λέξη. Ως εκ τούτου, επειδή η λέξη χρησιμοποιείται μερικές φορές με μεταφορική έννοια [περιορισμένης διάρκειας], δεν σημαίνει ότι πρέπει να γίνεται πάντα έτσι κατανοητή».

(4.) Ο πληθυντικός τίθεται για τον ενικό. Ο Ντούνγκαν πάλι: «Η κιβωτός που μετέφερε τον Νώε πέρα από τον κατακλυσμό στηριζόταν στα βουνά του Αραράτ (Γένεση 8:4). Δεν θα μπορούσε να στηριζόταν σε περισσότερα από ένα. έκφραση εδώ υπήρχαν τρεις σειρές λόφων, ή βουνών, και σε μια από αυτές τις οροσειρές στηριζόταν η κιβωτός».

Και πάλι: «Και συνέβη, όταν ο Θεός κατέστρεψε τις πόλεις της Πεδιάδας, ... κατέστρεψε τις πόλεις στις οποίες κατοικούσε ο Λωτ» (Γένεση 19:29) – ωστόσο ο Λωτ κατοικούσε σε μία μόνο πόλη, τα Σόδομα» (19:1). .

Επίσης: «Ποιος θα έλεγε στον Αβραάμ ότι η Σάρρα θα θηλάσει τα παιδιά» (Γένεση 46:7) – ενώ δεν είχε ποτέ παρά μόνο ένα παιδί, τον Ισαάκ, και δεν της υποσχέθηκαν ποτέ άλλο.

Και πάλι: «Έτσι λέει ο Κύριος, σταθείτε στους δρόμους, και δείτε, και ζητήστε τα παλιά μονοπάτια, μέσα στα οποία είναι η καλή οδός, και περπατήστε μέσα σε αυτήν, και θα βρείτε ανάπαυση για τις ψυχές σας» (Ιερεμίας 6:16).

Ντούνγκαν: "Αυτό μπορεί να οφείλεται στο ότι ο ενικός χρησιμοποιείται από έναν απόστολο και ο πληθυντικός από έναν άλλον, όταν περιγράφεται το ίδιο πράγμα. Ο Ματθαίος και ο Μάρκος συνήθως διαφέρουν ως προς αυτό. Ο Ματθαίος έχει δύο άντρες δαιμονισμένους στα Γκαντάρα· ο Μάρκος έχει μόνο έναν. Ο Μάρκος λέει

για έναν τυφλό ζητιάνο στην Ιεριχώ που ήθελε να γιατρευτεί ο Μάρκος περιγράφει τη βόλτα στην Ιερουσαλήμ πάνω σε ένα πουλάρι πάνω στο οποίο ο Ματθαίος δεν είχε ένα γαϊδούρι και ο Ματθαίος Σταυρώθηκαν μαζί με τον Ιησού τον κατηγορήσε, ενώ ο Λουκάς δηλώνει ότι ο ένας υπερασπίστηκε τους ισχυρισμούς του επιπλήττοντας τον άλλον (Λουκάς 23:39-43). ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ."

(5.) Ο ενικός βάλει για τον πληθυντικό. (α) «Γι' αυτό, ο άντρας θα αφήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του, και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του· και θα είναι μία σάρκα» (Γένεση 2:24) - προορίζεται για όλους τους άνδρες γενικά, ενώ ο γάμος έχει θεσπιστεί για τη φυλή. (β) «Τα νερά ας γεννήσουν άφθονα το ζωντανό πλάσμα που έχει ζωή, που τα νερά έβγαλαν άφθονα, και τα πτηνά για να πετάξουν πάνω από τη γη στο ανοιχτό στερέωμα του ουρανού (Γένεση 1:21).

(6.) Οριστική τίθεται για αόριστο αριθμό. (α) «Ωστόσο στην εκκλησία προτιμούσα να λέω πέντε λέξεις με την κατανόησή μου, για να διδάξω και άλλους, παρά δέκα χιλιάδες λέξεις σε γλώσσα» (Α Κορινθίους 14:19) – δηλαδή ελάχιστες λέξεις που θα διδάσκουν έναντι ένας μεγάλος αριθμός που δεν θα ήθελε, αντί για τους ακριβείς αριθμούς που αναφέρονται σε κάθε κατηγορία, (β) «Γιατί κάθε θηρίο του δάσους είναι δικό μου, και τα βοοειδή σε χίλιους λόφους» – προφανώς εννοώντας σε όλους τους λόφους, όσοι κι αν είναι. (γ) Οι λέξεις ώρα, ημέρα, έτος, χρησιμοποιούνται συχνά με το ίδιο γεωγραφικό πλάτος. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του τη νύχτα της σταύρωσής του: «Δεν μπορείτε να αγρυπνήσετε μαζί μου μια ώρα;» (Ματθαίος 26:40) – δηλαδή λίγο. Ο Ντούνγκαν παρατηρεί επίσης: "Όλοι οι προκατακλυσμαίοι πατριάρχες φαίνεται να πέθαναν στα γενέθλιά τους, γιατί ήταν τόσα χρονών. Το ίδιο ισχύει και για τους άνδρες που έζησαν αυτή την πλευρά του κατακλυσμού. Και όμως δεν πιστεύουμε ότι έζησαν μήνες και ημέρες, περισσότερο ή λιγότερο, [επιπλέον ή λιγότερο από τόσα ακριβώς χρόνια] όπως κάνουν οι άνθρωποι τώρα».

Ομοίως, τα διατακτικά, πρώτος, δεύτερος, τρίτος και ούτω καθεξής χρησιμοποιούνταν μεταξύ των αρχαίων με τρόπους που δεν θα θέλαμε. Ο Ιησούς είπε ότι επρόκειτο να είναι στην καρδιά της γης «τρεις ημέρες και τρεις νύχτες» (Ματθαίος 12:40). «και η τρίτη ημέρα αναστηθεί» (16:21). «και η τρίτη ημέρα αναστηθεί» Λουκάς 24:7,46). «Ανέστη νωρίς την πρώτη ημέρα της εβδομάδας» (Μάρκος 16:8), που ήταν «η τρίτη ημέρα από τότε που έγιναν αυτά» (Λουκάς 24:21) – δηλαδή, αφού είχε «καταδικαστεί σε θάνατος και σταυρωμένος» (εδ.20).

Μετρώντας αντίστροφα από την πρώτη ημέρα της εβδομάδας (Κυριακή), που ήταν η τρίτη μέρα, η δεύτερη μέρα θα ήταν το Σάββατο (το Σάββατο), και η προηγούμενη μέρα του Σαββάτου (δηλαδή Παρασκευή) θα ήταν η πρώτη μέρα - η ημέρα της σταύρωσης εαυτό. Διότι, από τα Ευαγγέλια μαθαίνουμε ότι η ταφή έγινε αργά την Παρασκευή (ημέρα «Προετοιμασίας»). Πριν την έναρξη του Σαββάτου μετά τη δύση του ηλίου. (Βλέπε Ματθαίος 27:57 - 28:6· Μάρκος 15:42 - 16:11· Λουκάς 23:50 - 24:7· Ιωάννης 19:31 - 20:18.) Αυτό τον έκανε στον τάφο ένα σύντομο μέρος του πρώτου "μέρα και νύχτα" (το πρώτο 24ωρο), όλο το δεύτερο και μερικές ώρες του τρίτου - οι αναφορές στην αρχή και στο τέλος περιόδου αποτελούν παραδείγματα τοποθέτησης του συνόλου ως μέρους, όπως αναφέρθηκε παραπάνω στο ((1.). Ως εκ τούτου, το "μετά από τρεις ημέρες" στα παραπάνω πρέπει να σημαίνει μετά την άφιξη της τρίτης ημέρας, όχι αφού τελείωσε.

(Βλέπε 1 Βασιλέων 12:5, 12· Εσθήρ 4:16· 5:1, για «τρεις ημέρες» και την «τρίτη ημέρα» πριν από το τέλος της, που χρησιμοποιούνται ως ισοδύναμα - το σύνολο για το μέρος - πολύ μακριά πίσω στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης.)

(7) Ένα γενικό όνομα τίθεται για ένα συγκεκριμένο όνομα. (α) «πάσα σάρκα» που αναφέρεται σε όλα τα ανθρώπινα όντα, ως εξής: «Και κάθε σάρκα ας ευλογεί το άγιο όνομά του στους αιώνας των αιώνων» (Ψαλμός 145:1). «Γι' αυτό, με τις πράξεις του νόμου, καμία σάρκα δεν θα δικαιωθεί μπροστά του» (Ρωμαίους 3:29). Η «σάρκα» των ζώων δεν προορίζεται σε καμία περίπτωση. (β) Και πάλι, «κήρυξε το ευαγγέλιο σε κάθε πλάσμα» (Μάρκος 16:15), δεν σημαίνει κάθε κτίσμα, αλλά μόνο το ανθρώπινο γένος.

(8) Μερικές φορές ένα ειδικό όνομα ή λέξη τίθεται για ένα γενικό. (α) Το «άρτος» χρησιμοποιείται συχνά για «τροφή» γενικά, ως «Εντολή να γίνουν αυτές οι πέτρες ψωμί» (Ματθαίος 4:3). «Δώσε μας σήμερα τον καθημερινό μας άρτο» (Ματθαίος 6:11). (β) Στο Μάρκο 16:16, «Αυτός που πιστεύει» αντιπροσωπεύει όλους

όσους πιστεύουν, κ.λπ. Και στον Ψαλμό 1:1, «Μακάριος ο άνθρωπος» σημαίνει μακάριοι όσοι περπατούν όπως περιγράφονται.

μι. Καταχρέωση. Αυτό προέρχεται από την ελληνική λέξη κατσάχρεση, κατάχρηση, από το κατά, κατά και χρέσθαι, για να χρησιμοποιήσω. Στη ρητορική, είναι η λανθασμένη χρήση μιας λέξης για άλλη (αμοιβαία για κοινή). επίσης, μια απομάκρυνση μιας λέξης από την πραγματική της σημασία, όπως σε ένα αναγκαστικό τροπάριο, ή μικτή μεταφορά («Να πάρεις όπλα ενάντια σε μια θάλασσα προβλημάτων.» Shak.). Στη φιλοσοφία, είναι η χρήση μιας λέξης σε ακατάλληλη μορφή από λάθος ως προς την προέλευσή της, ως ασβεστολιθική [που έχει τη μορφή σπιρουνιού] για ασβεστώδη [που φέρει, παράγει ή έχει ασβεστίτη, ή ανθρακικό ασβέστη]. (Webster.)

Η Catachresis, η Hyperbole και η Allegory, αναφέρονται από τον Keach ως "στοργή" που φαίνεται να εννοεί στενά συνδεδεμένη και φαινομενικά με αυξημένη ένταση, καθώς χρήση δεν έχω βρει σε κανένα από τα τρέχοντα λεξικά βιβλίων μελέτης λέξεων. Μαζί του η Καταχρέωση είναι ιδιαίτερα μια «στοργή» της «μεταφοράς» και της «μετονομίας». Αυτό με κάνει να υποψιάζομαι ότι τα τρέχοντα βιβλία μελέτης λέξεων αντιμετωπίζουν τις «καταστροφικές» κατηγορίες του απλώς ως μέρος της κατηγορίας της οποίας είναι «στοργές».

Δηλώνει ότι «με μια καταχρεωτική, μετονομία» στο Α' Κορινθίους 11:10, «το κάλυμμα της κεφαλής μιας γυναίκας ονομάζεται εξουσία, «δύναμη» (επειδή είναι παθητικά σημάδι ότι είναι υπό την εντολή του άνδρα). "

Επίσης, «Σχετικά με την αποδοχή και τη σημασία των λέξεων, Λευιτ. 26:30, τα θραύσματα των ειδώλων ονομάζονται σφάγια, με μια σκληρή μεταφορά [η έμφαση δίνεται], που αναφέρεται στα πτώματα των ανθρώπων που αναφέρθηκαν προηγουμένως, Δευτ. 16:7 ."

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Δεν μπορώ να δω καμία σχέση του Δευτ. 16:7 με «τα πτώματα των ανθρώπων που αναφέρθηκαν προηγουμένως», γιατί «αναφέρονται προηγουμένως» στο ίδιο το Λευιτικό 26:30, ενώ το Δευτερονόμιο 16:7 αναφέρεται στην προετοιμασία του αρνιού θυσιάστηκε σε σχέση με την τήρηση της γιορτής του Πάσχα, την οποία ο Keach αναφέρει στη συνέχεια, και θα έπρεπε να είχε τοποθετηθεί στην αρχή αυτής της νέας πρότασης , ή από τον ίδιο τον τυπογράφο, και δεν είναι γνωστό από τους διορθωτές ότι είναι τέτοιο.)

Ο Keach, στην εισαγωγική του παράγραφο, αναφέρει για το Catachresis, ότι «ονομάζεται στα λατινικά abusio, κατάχρηση, όχι σαν να είχαν καταχραστεί οι ιερές γραφές οποιαδήποτε λέξη, αλλά επειδή τα πράγματα που είναι καταστροφικά διαφέρουν σε ορισμένα πράγματα από το έθιμο του μιλώντας τροπικά, και έχουν πιο σκληρή έκφραση και συνοχή.

Αυτό σχεδόν πρέπει να σημαίνει ότι οι γραφές δεν χρησιμοποιούσαν τροπική ή μεταφορική γλώσσα σε αντίθεση με τη γλώσσα των αναγνωστών που απευθύνθηκαν αμέσως, αλλά αν μεταφραζόταν κυριολεκτικά σε άλλη γλώσσα που δεν έχει την ίδια συνήθεια να μιλάει τροπικά, θα ήταν πιο δύσκολο να γίνει κατανοητό. και επομένως μπορεί να οδηγήσει σε εσφαλμένες ερμηνείες. Αυτό θα επιχειρήσω αργότερα να το επεξηγήσω. Αλλά τώρα παρατηρούμε τα τρία είδη Catachresis όπως παρουσιάζονται από τον Keach.

"1. Όσον αφορά την αποδοχή και τη σημασία των λέξεων." Τα παραδείγματα του 1 Κορινθίους 11:10 («δύναμη» στο κεφάλι της γυναίκας) και στο Λευιτικό 26:30 («σφάγια» ειδώλων), που ήδη αναφέρθηκαν παραπάνω, είναι αυτού του είδους: «καταστροφική μετονομία» και «μεταφορά λαγού». Ένα άλλο παράδειγμα του Keach είναι στο Δευτερονόμιο 16:7, που ήδη αναφέρθηκε, όπου λέει: «Για να βράσει το μπασάλ τίθεται για ψήσιμο το πασχαλιάτικο αρνί, το οποίο δεν έπρεπε να βραστεί, αλλά να ψηθεί, με εντολή του Θεού, Έξοδος 12:9. και τα λοιπά."

Τόσο η έκδοση King James του 1611 όσο και η American Standard Version του 1901, έγραφαν "ψητό". Αλλά στο περιθώριο, το τελευταίο γράφει, «ή βράστε». Και το Young's Analytical Concordance δίνει τη σημασία του ως «βράζω, ωριμάζω, μαγειρεύω» και παραθέτει τις μεταφράσεις του στην Παλαιά Διαθήκη ως «να είσαι

ώριμος», 1 φορά. βράζει, 1; ψήσιμο, 2; βράζει, 6; ψητό, 2; seethe (sod), 11; be sodden, 4; φέρνω έξω ώριμο, 1. Επίσης, το Strong's Exhaustive Concordance of the Bible, λέει ότι το bashal, προφέρεται bawshal' είναι μια πρωτόγονη ρίζα. να βράσει σωστά? Ως εκ τούτου, να γίνει στη μαγειρική? μεταφορικά, για να ωριμάσει: -- ψήνω, βράζω, βγάζω, ψήνω, βράζει, χλοοτάπητα (να μουσκέψω).

«2. Σχετικά με τη συνένωση των λέξεων όταν ενώνονται κάποιες λέξεις (σε μια μεταφορά ειδικά) που δεν φαίνεται να αντιστοιχούν καλά, όπως Έξοδος 5:21, όπου λέγεται ότι βρωμάει στα μάτια, που καλύτερα συμφωνεί με τα ρουθούνια, που υποδηλώνουν μεγάλες δυσμενείς επιπτώσεις».

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ" Το προαναφερθέν εβραϊκό ιδίωμα αποδίδεται στο αγγλικό ιδίωμα από την έκδοση King James ως "να είσαι απεχθής στα μάτια του Φαραώ και στα μάτια των υπηρετών του", με το οποίο εμείς οι Άγγλοι αναγνώστες αισθανόμαστε άνετα, αν και το απεχθές είναι γίνεται με την ψυχή παρά με τα μάτια.)

Επίσης, «Έξοδος 20:18, «Και όλος ο λαός είδε τις βροντές και τις αστραπές και τον θόρυβο της σάλπιγγας», από τις οποίες μόνο αστραπή φαίνεται, οι άλλοι ακούγονται. Για να δείτε λοιπόν μια φωνή, Αποκ. 1:12. Βλέπε Ματθ.7:21,22 και 10:15, 1 Τιμ. 6:19, 2 Κορ. 5:7, 2 Τιμ. 2:19 και γ, για περισσότερα παραδείγματα.)

3. "Σχετικά με την αλλαγή των λέξεων. Αυτό ανήκει στα γραπτά της Καινής Διαθήκης και στην ελληνική γλώσσα, στην οποία ορισμένες λέξεις χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν διαφορετικά πράγματα, επειδή μια και η ίδια εβραϊκή λέξη, (όπου αυτός ο λόγος ήταν λήφθηκε), μπορεί να σημαίνει έτσι οι Aiones, (aiones) secula ages, τίθενται για τον κόσμο, Hab.1:6, επειδή το εβραϊκό olam σημαίνει και τους αιώνες και τον κόσμο, Εκκλησιαστής 3:11."

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η Έκδοση του Βασιλιά Τζέιμς λέει: "αυτός έχει βάλει τον κόσμο στην καρδιά τους", ενώ η Αμερικανική Τυπική Έκδοση το αποδίδει στο κείμενο ως "έχει βάλει την αιωνιότητα στην καρδιά τους", αλλά δηλώνει σε μια περιθωριακή σημείωση, "ή , ο κόσμος.")

Συνεχίζοντας, Dorean, το δωρεάν «ελεύθερα» τίθεται για maten, frustra, «μάταια», Γαλ. 2:21, από την εβραϊκή λέξη chinnam, που σημαίνει (μάταια) καθώς διακρίνεται, από το προσδοκώμενο αποτέλεσμα ή γεγονός , Ψαλμ. 109:2,3."

(ΣΧΟΛΙΟ: Παραδείγματα του ελληνικού επιρρήματος maten, μάταια ή μάταια, βρίσκονται πράγματι στο Κατά Ματθαίος 15:9 και Μάρκος 7:7. Από την άλλη πλευρά, η εβραϊκή λέξη chinnam δεν εμφανίζεται στον Ψαλμό 109:2-3, Όπως θα πίστευε κανείς από τα παραπάνω, αλλά σύμφωνα με την Αναλυτική Συμφωνία της Γραφής, εμφανίζεται 32 φορές στην Παλαιά Διαθήκη, μεταφρασμένη ως «ελεύθερη» 1, 2, «μάταια», 2 (Παροιμίες 1:10, «χωρίς αιτία», 15 σύμφωνα με τον Keach χρησιμοποιείται στον Ψαλμό 109:2-3 με την έννοια του "μάταια" καθώς αυτό που περιγράφεται εκεί ότι έγινε και ειπώθηκε εναντίον του συγγραφέα ήταν "αντιδιακρινόμενο, από το προσδοκώμενο αποτέλεσμα ή γεγονός" - προφανώς με το να είναι αντίθετο με αυτό που ήλπιζε και πίστευε ότι του άξιζε – όχι με το ότι η ίδια η λέξη chinnam βρίσκεται στο απόσπασμα!)

Ο Keach λέει περαιτέρω: «Βλέπε περισσότερα παραδείγματα, Αποκ. 14:8 και 18:3, σε σύγκριση με το εδάφιο Ιώβ 6:4, Ματθαίος, 6:34. Μια λέξη που δηλώνει κακία, τίθεται για θλίψη επειδή η εβραϊκή λέξη ράά σημαίνει Βλέπε Αμώς 3:6, 1 Κορ. 15:54, Εβρ. 11:31, Ιάκωβος 2:6, και 14:20, Κολ. και 4:12, 1 Ιωάννη 4:18-20, με Κριτές 9:16 και Παρ. 11:3, κ.λπ.

ΣΧΟΛΙΟ: Όλες οι προηγούμενες παράγραφοι δίνονται από τον Keach ως περισσότερα παραδείγματα όπου η Ελληνική Καινή Διαθήκη χρησιμοποιεί μια λέξη με μια έννοια που δεν είναι συνηθισμένη στην ελληνική γλώσσα, αλλά επειδή η εβραϊκή λέξη της Παλαιάς Διαθήκης που αντιπροσωπεύει είτε άμεσα είτε έμμεσα, έχει αυτή ως μία από τις αισθήσεις του – με τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης να πρέπει να εξοικειωθούν με ένα τέτοιο γεγονός από την πλευρά των άμεσων αναγνωστών τους, προκειμένου η χρήση του να είναι «καθαρή από κάθε ψεγάδι». Όπως είπε, και πιστεύω σωστά από τον Keach. Αλλά πρέπει να ομολογήσω την απόλυτη αδυναμία να δω οποιαδήποτε τέτοια σύνδεση μεταξύ των περικοπών της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης

που αναφέρονται παραπάνω ως «περισσότερα παραδείγματα». Για μένα, μοιάζουν περισσότερο με αυτό που λέει ο συγγραφέας του Εκκλησιαστή στο 2:21 των έργων του. «Τότε κοίταξα όλα τα έργα που είχαν κάνει τα χέρια μου και την εργασία που είχα κόψει να κάνω· και, ιδού, όλα ήταν ματαιοδοξία και αγωνία για τον άνεμο· και δεν υπήρχε κέρδος κάτω από τον ήλιο» American Standard Version).

Ωστόσο, οι δύο τελευταίες φράσεις μου δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ερμηνευθούν ως εννοώντας ότι οι γραφές μπορεί να μην ερμηνεύονται εσφαλμένα λόγω της μη σωστής διάκρισης μεταξύ των διαφόρων χρήσεων ορισμένων λέξεων-κλειδιών. Με τα αυτιά μου κάποτε άκουσα έναν αρκετά καλό άνθρωπο και ειλικρινή κήρυκα, αλλά με περιορισμένη εκπαίδευση, να χρησιμοποιεί με σιγουριά το Ματθαίος 7:13-14 ως αποδεικτικό κείμενο της αναγκαιότητας του βαπτίσματος στο νερό ως προϋπόθεση για τη σωτηρία. Επιστώντας σωστά την προσοχή στο γεγονός ότι το απόσπασμα λέει «στενό είναι η πύλη και στενός είναι ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή» και ότι το στενό γράφεται στενό όχι «ίσιο», πρόσθεσε με χαρά ότι αν συμβουλευτείτε ένα καλό λεξικό, θα διαπιστώσει ότι "στενό" σημαίνει ένα στενό λαιμό νερού που συνδέει δύο μεγαλύτερα σώματα νερού, και ότι αυτό το κάνει να αναφέρεται στο βάπτισμα στο νερό. Αυτό ήταν παρά το γεγονός ότι η λέξη "στενό" σε αυτό το κείμενο χρησιμοποιείται στη συνέχεια ως συνώνυμο του "στενού" και δεν έχει καμία αναφορά στο νερό από ό,τι το "στενό". Επιπλέον, ο λόγος που ένας στενός λαιμός νερού που συνδέει δύο μεγαλύτερα σώματα νερού ονομάζεται «στενό» είναι ότι είναι στενός – παρά επειδή είναι νερό! Η χρήση του «στενού» από τον καλό αδερφό ήταν προφανώς Catshresis.

Κανείς όμως δεν γνωρίζει τα πάντα, και το να έχεις υψηλή εξειδίκευση σε έναν τομέα δεν αποτελεί εγγύηση ικανότητας σε έναν άλλο. Ένας παλαιότερος ιεροκήρυκας μου είπε κάποτε για έναν άλλον παλαιότερο ιεροκήρυκα, ιδιαίτερα επιδέξιο και αριστοτεχνικό ως υπερασπιστή της πίστης όσον αφορά τις πρώτες αρχές, ο οποίος, κηρύττοντας ένα κήρυγμα για τη μεταστροφή του Κορνήλιου, μίλησε εύγλωττα στην εισαγωγή του για το τι σπουδαίος μουσικός πρέπει να έχουν υπάρξει – «ένας εκατόνταρχος του συγκροτήματος που ονομάζεται ιταλική μπάντα» (Πράξεις 10:1)! Αλλά η λέξη "συγκρότημα" σε εκείνη τη μετάφραση αναφερόταν σε μια ομάδα στρατιωτών (σπείρα, κοόρτη), όχι μουσικών, και υποδεικνύεται έτσι στο περιθώριο της αμερικανικής τυπικής έκδοσης και ενσωματώνεται στο κείμενο μεταγενέστερων μεταφράσεων - ή "Σύνταγμα», όπως στη New King James Version. Άλλη μια Καταχρέωση λοιπόν.

Αλλά μια πολύ πιο σοβαρή Καταχρέωση από κάθε ένα από τα παραπάνω, που είχε τις χιουμοριστικές πτυχές του και ήταν αυστηρά τοπικό, ενεπλάκη στην ιστορική χριστολογική διαμάχη των πρώτων χριστιανικών αιώνων που συγκλόνησε και μάλιστα διέλυσε την εκκλησία παγκοσμίως, προκαλώντας τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο να συγκαλέσει την πρώτη οικουμενική σύνοδο στη Νίκαια της Μικράς Ασίας, το 321 μ.Χ., και είχε ως αποτέλεσμα παρατεταμένες πτυχές της μεταφραστικής διαμάχης ακόμη και σήμερα για το αν ο Χριστός ως ο μονογενής Υιός του Θεού πρέπει να περιγραφεί στη μετάφραση ως ο «μονογενής Υιός» του Θεού ή «μονογενής Γιος» και ακόμη και ο Ισαάκ αποκαλείται «μονογενής γιος» του Αβραάμ στα Εβραϊούς 11:17 της Έκδοσης King James του 1611 και διατηρήθηκε στην Αγγλική Αναθεωρημένη Έκδοση του 1881 και στην Αμερικανική Πρότυπη Έκδοση του 1901, αν και δεν ήταν ούτε δικός του μόνο» ούτε ο «μονογενής» γιος του – γιατί ο Αβραάμ είχε έναν άλλο γιο, τον Ισμαήλ από την Άγαρ, και άλλους έξι από την Κατούρα. Αυτό υποδηλώνει ότι υπάρχει μια πτυχή του ελληνικού επιθέτου monogenes που κανένα από τα παραπάνω δεν φέρει, το οποίο είναι «μόνο στο είδος του» και που ήταν και ο Ιησούς και ο Ισαάκ. Χρησιμοποιείται επίσης για μοναχογιό ή συγγενή του είδους του γονέα του. Η Μετάφραση της Νέας Διαθήκης του Hugo McCord (1988), αναγνωρίζοντας αυτό, την αποδίδει με ακρίβεια για τον Χριστό και τον Ισαάκ ως «μοναδικούς», που είναι ο καθένας το μοναδικό παράδειγμα της κατηγορίας του.

(Ο Κλήμης της Ρώμης, που έγραψε τον θρυλικό Φοίνικα, το ονόμασε μονογενές πουλί, όπου υποτίθεται ότι ζει μόνο ένα από τα είδη του σε μια δεδομένη στιγμή. Βλ. Arndt & Gingrich, Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature; επίσης 1 Κλήμεντος 25:2).

φά. Υπερβολή. Αυτή η λέξη προέρχεται από την ελληνική λέξη hyper, πάνω, πάνω, πέρα, και bole, από το bolein, να ρίχνω. Ο Webster λέει: «Ένα σχήμα λόγου στο οποίο η έκφραση είναι μια υπερβολή του νοήματος που πρόκειται να μεταφερθεί, ή μέσω του οποίου τα πράγματα αναπαριστώνται ως πολύ μεγαλύτερα ή

λιγότερα, καλύτερα ή χειρότερα από ό,τι είναι στην πραγματικότητα· μια δήλωση που υπερβάλλει μέσω πάθος ή έντονου ενθουσιασμός».

Ο Ντουνγκαν δηλώνει: «Δεν χρειάζεται να υπάρχει κανόνας για την ερμηνεία της υπερβολής, εκτός από το να κρατάμε μπροστά στο μυαλό τον σκοπό του συγγραφέα και η γλώσσα θα ερμηνεύσει τον εαυτό της. Είναι απλώς μια εντατικοποίηση και δεν χρησιμοποιείται με καμία πρόθεση να παραποιηθούν τα γεγονότα Φυσικά, για να κάνουμε αυτές τις δηλώσεις κατά γράμμα, θα βρούμε την Αγία Γραφή ένοχη για πολλά ψέματα, αλλά όταν αντιμετωπίζουμε τέτοια στοιχεία στις Γραφές όπως τα αντιμετωπίζουμε αλλού, δεν υπάρχει κίνδυνος να μην τα κατανοήσουμε.

Μερικά παραδείγματα: (α) Δέκα κατάσκοποι που έστειλε ο Μωυσής για να δουν τη Γη της Επαγγελίας αναφέρουν: «οι πόλεις είναι μεγάλες και περιφραγμένες μέχρι τον ουρανό» (Δευτερονόμιο 1:28). αντιστρόφως, των κατοίκων τους, «και ήμασταν ενώπιον μας ως ακρίδες. Και εμείς ήμασταν μπροστά τους» (Αριθμοί 13:33). (β) «Ο Θεός έδωσε στον Σολομώντα σοφία και σοφία πολλή, και μεγαλείο καρδιάς, όπως η άμμος που βρίσκεται στην ακτή». (1 Βασιλέων 5:29). (γ) Ο απόστολος Παύλος λέγοντας: «Σε μένα, που είμαι ο μικρότερος όλων των αγίων, δίνεται αυτή η χάρη» (Εφεσίους 3:8). (δ) Επίσης ο Ιωάννης έγραψε: «Και υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα που έκανε ο Ιησούς, τα οποία, αν ήταν γραμμένα το καθένα, υποθέτω ότι ούτε ο ίδιος ο κόσμος θα περιέχει τα βιβλία που πρέπει να γραφτούν» (Ιωάννης 21: 21).

σολ. Αλληγορία. Η λέξη προέρχεται από το ελληνικό *allos*, *other*, και *agoreuo*, για να μιλήσω, «και έτσι σημαίνει να μιλάς κάτι άλλο από αυτό που σημαίνει στην πραγματικότητα η γλώσσα, αυτό που ο Philo, ο παρελθόντος κύριος στη χρήση της αλληγορίας, αποκαλεί τη βαθύτερη πνευματική αίσθηση». (AT Robertson, *Word Pictures in the New Testament*, σε σχέση με την αλληγορία του Παύλου για τις δύο γυναίκες [Σάρα και Άγαρ] στους Γαλάτες 4:21-31).

(Σύμφωνα με την Εγκυκλοπαίδεια της Νέας Κολούμπια, 1975, ο Φίλων γεννήθηκε περίπου το 20 π.Χ. και πέθανε περίπου το 50 μ.Χ. Γεννήθηκε περίπου το 150 μ.Χ.) και η καταγωγή (γεννημένος περίπου το 185 μ.Χ.) ήταν ο πρώτος που προσπάθησε να συμβιβάσει τη βιβλική θρησκεία με την ελληνική φιλοσοφία, ελπίζοντας να εντυπωσιάσει ευνοϊκά τον ελληνιστικό φιλοσοφικό κόσμο. που του επέτρεψε να βρει πολλά από τα δόγματα της ελληνικής φιλοσοφίας στην Πεντάτευχο.)

Ο Παύλος, μιλώντας με θεϊκή έμπνευση και όχι υπό την επίδραση του Φίλωνα, δεν είπε ότι αυτό που διηγείται ήταν αρχικά γραμμένο ως αλληγορία, αλλά, κυριολεκτικά, σύμφωνα με το ελληνικό κείμενο, «αλληγοριζόταν», δηλαδή από τον ίδιο. – (α) κάνοντας τις δύο γυναίκες, μια υπηρέτρια (η Άγαρ, αναφέρει ονομαστικά) και μια ελεύθερη (Σάρα, δεν αναφέρει ονομαστικά), από την οποία ο Αβραάμ είχε δύο γιους, να υποστηρίξουν δύο «διαθήκες», την Παλαιά από το Σινά στην Αραβία και τη Νέα από την Ιερουσαλήμ που είναι άνωθεν και ελεύθερη: (β) κάνοντας τους γιους τους να αντιπροσωπεύουν τα «παιδιά» των αντίστοιχων διαθηκών: (1) Χριστιανούς, ελεύθερα γεννημένους υπό τον Χριστό, και (2) επίγειους Ισραήλ, σε δουλεία υπό το νόμο του Μωυσή. και (γ) η Γραφή που λέει: «Έδωξε τη δούλη και τον γιο της· γιατί ο γιος της δούλης δεν θα είναι κληρονόμος με τον γιο της ελεύθερης γυναίκας».

Η συζήτηση του Dungan για την αλληγορία εκτείνεται σχεδόν σε 12 σελίδες, ασχολείται πρώτα με τον ορισμό και στη συνέχεια δίνει ορισμένα σημαντικά παραδείγματα: (α) Ένα αμπέλι που βγήκε από την Αίγυπτο (Ψαλμός 80:8-16). (β) Η νηστεία είναι ακατάλληλη ως απλή τελετουργία (Ματθαίος 9:14-17). (γ) Φορώντας ολόκληρη την πανοπλία του Θεού (Εφεσίους 6:11-18). (δ) Καλές και άγριες ελιές (Ρωμαίους 11:15-24) – οι τελευταίες δίνονται

Ιδιαίτερη προσοχή σε τρεις σελίδες, επειδή έβαλε περισσότερο κόπο στους ερμηνευτές από οποιονδήποτε άλλο στην Αγία Γραφή, με «πολλά περισσότερα πράγματα που έβαλε ο Παύλος που είχε σκεφτεί ποτέ». (ε) Οι δύο διαθήκες (Β΄ Κορινθίους 3:6-16) – δίνεται επίσης ιδιαίτερη προσοχή σε λίγο παραπάνω από τρεις σελίδες, επειδή δίπλα στα ελαιόδεντρα όσον αφορά τη δυσκολία ερμηνείας, και έχοντας σχεδόν το ίδιο αντικείμενο υπόψη, έτσι ώστε Ο Ντουνγκαν κάνει κάποια ανακεφαλαίωση για σύγκριση. Ονομάζει τις δύο τελευταίες

«διπλές αλληγορίες» – αυτό το είδος έχει δύο γραμμές σκέψης, η μία τοποθετημένη πάνω στην άλλη, καθιστώντας τις πιο δύσκολες στην ερμηνεία τους επειδή έχουν διπλάσια από μόνα τους για να ασχοληθεί ο νους του ερμηνευτή, και στη συνέχεια βρείτε το σκοπό της σύγκρισης – εκτός από το ότι στις αλληγορίες του Παύλου μας αφήνει να μπούμε στο τι θέλει να επιτύχει με αυτές, και πρέπει να φυλαχθούμε να μην βάλουμε σε αυτές περισσότερα από όσα σκόπευε.

Ο Robertson, που αναφέρθηκε προηγουμένως για ορισμό, δηλώνει ότι ο Παύλος ήταν επίσης εξοικειωμένος με την αλληγορία ως μια ραβινική μέθοδο εξήγησης (αλλά η οποία δεν ήταν πάντα χωρίς κατάχρηση, ο Ραβίνος Akiba, για παράδειγμα, βρίσκοντας μια μυστικιστική έννοια σε κάθε άγκιστρο και απατεώνα του εβραϊκού αλφαβήτου) – ότι ο Παύλος, ωστόσο, χρησιμοποιεί επιδέξια τη γνώση της αλληγορίας σε αυτή των δύο γυναικών στο Γαλάτας 4:21-31.

Από την άλλη πλευρά, ο Ρόμπερτσον δηλώνει: «Οι χριστιανοί κήρυκες στην Αλεξάνδρεια έπεσαν νωρίς θύματα της αλληγορικής μεθόδου του Φίλωνα και την υπερέβαλαν σε σχέση με την απλή έννοια της αφήγησης [που δεν είχε κάνει ο Παύλος]. Η απαξίωση του υγιούς κηρύγματος Παρακαλώ παρατηρήστε ότι ο Παύλος λέει ότι χρησιμοποιεί αλληγορία, όχι συνηθισμένη ερμηνεία σημείου του».

η. Παροιμία. Αυτή η λέξη προέρχεται από τη λατινική παροιμία, από το pro, πριν, και το verbu,, λέξη - επομένως, ετυμολογικά, μια πρόταση που συμπυκνώνεται σε μια λέξη ή τη μικρότερη μορφή της, ενώ μια "παραβολή" (δεν πρέπει να ληφθεί ακόμη υπόψη) είναι συνήθως κάπως μακροσκελής εκφορά, και έτσι με την «αλληγορία» (συζητήθηκε αμέσως παραπάνω).

Ο πρώτος ορισμός του Γουέμπστερ για την «παροιμία» είναι ο εξής: «Ένα βαθύ ή ρηματικό ρητό· μια σοφή πρόταση· συχνά, σε Γραφική χρήση, ένα αίνιγμα· μια παραβολή· μια αλήθεια που διατυπώνεται σκοτεινά. Κυρίως Βίβλος. Τώρα μιλάς καθαρά, και δεν μιλάς παροιμία.

Αλλά στη χρήση της Παλαιάς Διαθήκης χρησιμοποιείται επίσης συχνά σε ένα πλαίσιο που εκφράζει έκπληξη, περιφρόνηση και χλευασμό, αν και η ετυμολογία της λέξης δεν σημαίνει, όπως στο Δευτερονόμιο 28:37: «Θα γίνεις έκπληξη, παροιμία και μια λέξη, ανάμεσα σε όλους τους λαούς στους οποίους θα σε οδηγήσει ο Ιεχωβά» American Standard Version. «Θα γίνεις πράγμα φρίκης και αντικείμενο περιφρόνησης και χλευασμού σε όλα τα έθνη όπου ο Κύριος θα σε οδηγήσει» (Νέα Διεθνής Έκδοση). (Βλέπε επίσης όλα τα αποσπάσματα που αναφέρονται παρακάτω.)

Και στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη εμφανίζεται τουλάχιστον 29 φορές, ως μετάφραση τουλάχιστον τεσσάρων εβραϊκών και ελληνικών λέξεων, ως εξής:

Εβρ. chidah, ένα χαριτωμένο ρητό, κρυφό πράγμα (Αββακούμ 2:6). Εβρ. Mashal. Ως ουσιαστικό, κυρίαρχο ρητό, παροιμία, παρομοίωση (Δευτερονόμιο 28:37). 1 Σαμουήλ 10:12. 24:13; 1 Βασιλέων 4:32. 9:17; 2 Χρονικών 7:10· Ψαλμός 69:11· Παροιμίες 1:1-6· 25:1*· Εκκλησιαστής 12:9· Ησαΐας 14:4· Ιερεμίας 24:9· Ιεζεκιήλ 12:22,23· 14:8· 18 :2,3 και ως ρήμα, Αριθμοί 21:23, Παραβολή, Παρόμοιο Παροιμία, ασαφής ρήση, Ιωάννης 16:25, 29.

* Το Βιβλίο των Παροιμιών είναι ένα παράδειγμα του πρώτου ορισμού του Γουέμπστερ για μια παροιμία «με τη γραφική έννοια», όπως αναφέρθηκε παραπάνω στην αρχή.

** Ο Ντούγγκαν επιστά την προσοχή στο γεγονός ότι το Ματθαίος 24:32 η λέξη "παραβολή" είναι στην πραγματικότητα μια "παροιμία" στον τρόπο ομιλίας μας, όπως μεταφράζεται παραπάνω στο Λουκάς 4:23, το οποίο θα σημειώσουμε επίσης στο "Παραβολές" ".

Εγώ. Αίνιγμα. Αυτή η λέξη είναι από το ελληνικό αίνιγμα, κυριολεκτικά αίνιγμα, τότε αδιευκρίνιστη εικόνα. (Arndt & Gingrich, Ελληνοαγγλικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης).

Στην Παλαιά Διαθήκη, το "αίνιγμα" μεταφράζει την εβραϊκή λέξη chidah εννέα φορές: στα Κριτές 14:12,13,14,15,16,17,18,19. και στον Ιεζεκιήλ 17:2, όπου χρησιμοποιείται και ως συνώνυμο της «παραβολής».

Όπως χρησιμοποιείται στους Εβδομήκοντα (LXX), την παλαιότερη μετάφραση της Εβραϊκής της Παλαιάς Διαθήκης στα ελληνικά (περίπου 250 π.Χ.), εμφανίζεται εκεί όπου η Έκδοση του Βασιλιά Ιακώβου διαβάζει «σκοτεινούς λόγους» (Αριθμοί 12:8, «έκπληξη» (Δευτερονόμιο 28: 37), «δύσκολες ερωτήσεις» (Α' Βασιλέων 10:1· Β' Χρονικών 9:1) και «σκοτεινά λόγια» (Παροιμίες 1:6) - όλα από την Εβρ.

Στην Καινή Διαθήκη εμφανίζεται μόνο μία φορά, στο 1 Κορινθίους 11:12, «τώρα βλέπουμε μέσα από ένα ποτήρι σκοτεινό ['en ainiymati'] αλλά μετά πρόσωπο με πρόσωπο» - συσπώντας τη διαφορά πριν και μετά τη χριστιανική αποκάλυψη στο σύνολό της δόθηκε – πριν και μετά «η πίστη ... παραδόθηκε μια για πάντα στους αγίους» (Ιούδα 3), και εγγράφηκε για διατήρηση και εντατική συνολική μελέτη (πρβλ. Β' Τιμόθεο 3:16-17) – αφού είχαν δοθεί γραφικά δώρα «έπαυσε» ή «καταργήθηκε» (Α' Κορινθίους 13:8-19) – αφού η παιδική κατάσταση της εκκλησίας είχε τελειώσει και είχε φτάσει στην ενηλικίωση (εδ.11).

Ο Keach καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν είναι κάθε παραβολή ή αλληγορία ένα αίνιγμα, αλλά ότι κάθε αίνιγμα είναι μια παραβολή ή αλληγορία. Ο Ντούνγκαν δεν μπαίνει στον κόπο να αντιμετωπίσει το «ίνιγμα» ως ξεχωριστό σχήμα λόγου.

ι. Φιγούρες. Η λέξη "φιγούρες" προέρχεται από το λατινικό figura, όπως ήδη μάθαμε (βλ. σελίδα 3 παραπάνω) και σε παλαιότερες εποχές περισσότερο από τώρα περιοριζόταν στη χάρη στη ρητορική, στη γλώσσα που δίνει στολισμό ή ομορφιά στην ομιλία χωρίς να αλλάζει την έννοια των λέξεων απασχολούνται. Ισχύει τόσο για λέξεις όσο και για προτάσεις.

Αλλά όταν εφαρμόζεται σε λέξεις, είναι κυρίως σε λέξεις μέσα σε μια πρόταση, όπως στην Έξοδο 34:6, «Ο Κύριος, ο Κύριος, ένας Θεός ελεήμων και ελεήμων» κ.λπ., ή στο Ησαΐας 6:3 «Άγιος, άγιος, άγιος είναι ο Κύριος ο Θεός των Δυνάμεων." Ο Keach αναφέρει επίσης τα ακόλουθα αποσπάσματα ως παραδείγματα παρόμοιας δομής, δηλαδή "όταν η ίδια λέξη ή ήχος συνεχίζεται ή επαναλαμβάνεται στην επόμενη πρόταση" (η οποία δεν είναι καθόλου εξαντλητική, ο Keach διακρίνει άλλα επτά, αν και δεν είναι όλες οι εν λόγω δομές τόσο προφανές όσο το πρώτο). Τα άλλα αποσπάσματα είναι το Ιερεμίας 22:29. Ιεζεκιήλ 21:27; Ματθαίος 23:37. Λουκάς 28:10. 23:21; Πράξεις 9:4. Αποκάλυψη 18:2 2 Σαμουήλ 18:33. Ησαΐας 28:10. Ωσηέ 2:21-23; Ιεζεκιήλ 34:17.

(Σε αναφορά στο Ησαΐας 6:3, που αναφέρθηκε παραπάνω, ο Keach κάνει ένα σχόλιο για το οποίο πρέπει να αμφισβητήσω τη βεβαιότητα, όταν λέει ότι «αυτή η τριπλή επανάληψη υποδηλώνει το μυστήριο της Τριάδας» (σελ. 200). Το απόσπασμα στο Έξοδος 34:6, που ειπώθηκε από τον Θεό, με μόνο διπλή επανάληψη, σημαίνει ότι εκείνη την εποχή υπήρχαν μόνο δύο μέλη στη Θεότητα, συμπεριλαμβανομένου του Αγίου Πνεύματος. κορύφωση», ή ανεβαίνοντας με σκαλοπάτια, έχει τα εξής: «Ιωάννης 1:1, «Στην αρχή ήταν ο λόγος, και ο λόγος ήταν με τον Θεό, και ο Θεός ήταν ο λόγος» – αυτός ο λόγος, ήταν στην αρχή με τον Θεό Εξηγεί ότι «στην τρίτη πρόταση υπήρχε μια αντιστροφή όρων, δηλαδή ένας Θεός ήταν ο λόγος, γιατί ο λόγος ήταν Θεός.» Συνεπώς, διαβάζοντας από την Έκδοση του Βασιλιά Τζέιμς, έχουμε: «Στην αρχή ήταν η λέξη. λέξη, και ο Λόγος ήταν με τον Θεό, και ο Λόγος ήταν Θεός» [με έμφαση για να γίνει ακόμη πιο προφανής η βαθμολόγηση ή η εξέλιξη της σκέψης] – ο Λόγος ήταν, ήταν με τον Θεό και ήταν Θεός – όλα αυτά «στο αρχή», έτσι ώστε η Τριάδα να υπάρχει από την αρχή.)

Εκτός από την "επανάληψη" των λέξεων μέσα σε μια πρόταση, ο Keach προσθέτει άλλες πέντε, η πρώτη από τις οποίες είναι η "παρανομασία", για την οποία ο Webster λέει στη ρητορική: "Ένα παιχνίδι λέξεων στο οποίο η ίδια λέξη χρησιμοποιείται με διαφορετικές έννοιες ή λέξεις παρόμοια σε ήχο τίθενται σε αντίθεση έτσι ώστε να δίνουν αντίθετη δύναμη, ένα λογοπαίγνιο. Μερικά επιλεγμένα από τα πιο προφανή στη γραφή, είτε παρατίθενται είτε αναφέρονται από τον Keach ως παραδείγματα είναι: Έξοδος 32:18, «Και είπε ότι δεν είναι η φωνή αυτών που φωνάζουν για κυριαρχία, ούτε η φωνή αυτών που κραυγή για να νικηθεί: αλλά το θόρυβο αυτών που τραγουδούν ακούω». Ησαΐας 5:7, "ζητούσε κρίση, αλλά ιδού καταπίεση· για δικαιοσύνη, αλλά ιδού

μια κραυγή, Ματθαίος 16:18. "Και σου λέω, ότι είσαι ο Πέτρος [πέτρος, αρσενικό φύλο, πέτρα, κομμάτι βράχο], και πάνω σε αυτόν τον βράχο [πέτρα, θηλυκό φύλο, βράχος, αλλά βράχος κρεβατιού ή προεξοχή από βράχο] θα χτίσω την εκκλησία μου»· Β Κορινθίους 10:3, «Αν και περπατάμε κατά τη σάρκα, εντούτοις δεν πολεμάμε κατά σάρκα»· Β Κορινθίους 6:9, «Ως άγνωστον και εν τούτοις γνωστόν».

Η δεύτερη προσθήκη στην επανάληψη λέξεων μέσα σε μια πρόταση που κάνει ο Keach είναι η antanaclais, μια ελληνική λέξη που, όταν χρησιμοποιείται στη ρητορική, ορίζεται από τον Webster ως: α. Επανάληψη μιας λέξης με αντίθετη ή διαφορετική έννοια (Μάθετε κάποια τέχνη, για να ζήσετε χωρίς χειροτεχνία). σι. Επανάληψη προηγούμενης λέξης ή φράσης στην επανάληψη του νήματος του λόγου.)"

Μερικά παραδείγματα του πρώτου που αναφέρει ο Keach είναι: 1 Samuel 1:24, "και το παιδί ήταν μικρό (King James Version), όπου η ίδια εβραϊκή λέξη, naar, χρησιμοποιείται και για το "παιδί" και "νέος", έτσι ότι ο Keach αντιπροσωπεύει το εβραϊκό κείμενο λέγοντας, "και το αγόρι ήταν αγόρι", αλλά χρησιμοποιώντας τη λέξη "αγόρι" με δύο διαφορετικές έννοιες - αυτή η κατηγορία, η τρίτη, της ίδιας της λέξης εμφανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη 233 φορές, και σε Η έκδοση King James απέδωσε "μωρό" (1 φορά), "αγόρι" (1 φορά), "παιδί" (51 φορές), "παλικά" (32), "υπηρέτης" (54)., "νεολαία (4); Ματθαίος 8:22, «ακολούθησέ με· και άφησε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς» – οι πνευματικοί νεκροί θάβουν τους φυσικούς νεκρούς. Ιωάννης 1:10. «Ο κόσμος έγινε από αυτόν, και ο κόσμος δεν τον γνώρισε» – ο πρώην «κόσμος» που σημαίνει το σύμπαν. Το τελευταίο, η άπιστη πλειοψηφία των ατόμων σε αυτό? Ρωμαίους 9:6, δεν είναι όλοι Ισραήλ που είναι από τον Ισραήλ» – δηλαδή, δεν είναι όλοι πνευματικά Ισραήλ, που είναι κατά σάρκα από τον Ισραήλ.

Οι άλλες τρεις τάξεις που καλεί ο Keach:

(α) «Φιγούρες μιας πρότασης στον λογισμό», με το οποίο εννοεί αυτό που λέγεται στη συνομιλία ή απευθύνεται σε άλλους σαν να βρίσκεται σε συντήρηση.

(β) «Ανάκριση», η χρήση ερωτήσεων, (1) ως ένδειξη του παραλογισμού (πραγματικό ή υποτιθέμενο) και της έκρηξης του (Ιωάννης 3:4· 6:52). (2) για θαυμασμό και/ή θαυμασμό (Γένεση 17:17· Ματθαίος 21:20). (3) ως επιβεβαίωση (1 Κορινθίους 9:1· 12:20-30· Εβραίους 2:14· Ιώβ 11:7, το οποίο πήρα από το Ντούνγκαν). (4) μέσω της επίδειξης ενός συγκεκριμένου θέματος, για το οποίο κάτι επιβεβαίωσε ή πρόβλεψε (Ιεζεκιήλ 8:6, Ματθαίος 11:7-9). (5) από την έκφραση αμφιβολίας (Γένεση 18:12· Ρωμαίους 10:6-7). (6) μέσω εξύψωσης και εξύψωσης (Ψαλμός 31:19· 8:4). ούτω καθεξής έως εννέα ακόμη.

(γ) «Σχήματα μιας πρότασης στο Διαλογισμό». Ποιο Keach απαριθμεί ως πέντε στον αριθμό, που εκφράζει (1) αμφιβολίες ή σκέψεις. (2) επικοινωνία πληροφοριών. (3) πρόβλεψη ή αποφυγή ή απάντηση σε ένσταση· (4) να αναγνωρίζει σοβαρά το επάγγελμα του άλλου ως σωστό αλλά ασυνεπές με την πρακτική του, ή ειρωνικά να παραχωρεί ή να επιτρέπει ένα πράγμα προφορικά όταν πράγματι το απαγορεύει· (5) παραδοχή μιας δήλωσης ή δηλωμένης πεποίθησης ως σωστής, αλλά δεν έχει κανένα όφελος ή πλεονέκτημα να είναι κάποιος που την κάνει, καθώς, «Πιστεύεις ότι υπάρχει ένας Θεός, καλά κάνεις· και οι διάβολοι πιστεύουν και τρέμουν» (Ιακώβου 2 :19).

(ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΕΑΧ ΛΕΓΟΝΤΑΙ "ΤΥΠΟΙ", ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ Φιγούρες ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΩ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ ΤΩΝ "ΣΧΗΜΑΤΩΝ".

κ. Σχέδια. Αυτή η λέξη, που προέρχεται από το ελληνικό Schema, έχει χρησιμοποιηθεί σε αντίθεση με τα σχήματα, που προέρχονται από το λατινικό Futura, όταν τα χρησιμοποιούν ως λέξεις-ομπρέλα για να καλύψουν και να διακρίνουν δύο είδη εικονιστικής γλώσσας. Όλα τα προηγούμενα σχήματα λόγου υπάγονται στην κατηγορία των «Φιγούρων» και περιορίζονται στη χρήση λέξεων μέσα σε προτάσεις, ενώ τώρα η αναφορά θα γίνεται στις δομές των ίδιων των προτάσεων.

Θα σημειωθεί παραπάνω ότι κάτω από το θέμα "Φιγούρες" υπάρχει ένα υποθέμα "Φιγούρες μιας Λέξης", το οποίο περιλαμβάνει τα υποθέματα "Φιγούρες μιας πρότασης στον Λογισμό" και "Σχήματα λόγου στον

Διαλογισμό". Δεδομένου ότι ο "διαλογισμός" αναφέρεται προφανώς σε συνομιλία ή επικοινωνία από την πλευρά δύο ή περισσότερων προσώπων, είτε τυπικών είτε ανεπίσημων, οι "Φιγούρες μιας πρότασης στον Λογισμό" πρέπει να αναφέρονται σε επικοινωνία μόνο ενός ατόμου ("Μονολογισμός") - αν και δεν έχω λεξικό που δίνει τη λέξη "Logism". Αλλά αυτή η διάκριση δεν ισχύει παρά μόνο εντός των ίδιων των προτάσεων της κατηγορίας "Σχήματα".

Η τελευταία λέξη προέρχεται από το ελληνικό σχήμα, πληθυντικό σχήμα, στο οποίο έχουμε εισαχθεί στις σελίδες 2 και 3. Εκεί μάθαμε ότι αυτό που ονόμαζαν οι Έλληνες Schema, οι Λατίνοι το έλεγαν Futura. Αλλά ο Webster λέει για την αγγλική λέξη Scheme, ότι είναι από τη λατινική schema, μια ρητορική φιγούρα, ένα σχήμα, σχήμα, τρόπος, από το ελληνικό schema, form, outline plan (που σημαίνει ότι οι Λατίνοι υιοθέτησαν επίσης τη λέξη παράλληλα με το futura τους). Και έχει υιοθετηθεί στα αγγλικά όπως ήταν στα λατινικά, ως σχήμα, που ορίστηκε από τον Webster ως "Σχήμα, σχέδιο, περίγραμμα ή διάγραμμα, συγκεκριμένα. Στη λογική, μια συλλογιστική εικόνα." (Ο Webster αναφέρει επίσης ότι στη ρητορική έχει χρησιμοποιηθεί ως "σχήμα λόγου", αλλά "παρωχημένο" - δεν χρησιμοποιείται τόσο τώρα στα αγγλικά.)

Το θέμα «Θέματα» (το εσωτερικό σχέδιο και η δομή των προτάσεων) καταλαμβάνει σχεδόν δέκα σελίδες στο βιβλίο του Keach. Έτσι, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να απαριθμήσουμε τις επικεφαλίδες του υποθέματός του: I. Σχήματα που λαμβάνονται από τις αιτίες. II. Σχέδια που λαμβάνονται από Επικουρικά και περιστάσεις. III. Σχέδια που λαμβάνονται από Διαφορετικά ή διαφορετικά Πράγματα. IV. Σχέδια που λαμβάνονται από αντίθετα, ή αντίθετα. V. Σχέδια που λαμβάνονται από Comparates. VI. Σχέδια που λαμβάνονται από το Τμήμα. VII. Σχέδια που λαμβάνονται από τον ορισμό. VIII. Σχήματα παρμένα από τη Μαρτυρία (που καταλαμβάνουν πέντε ολόκληρες σελίδες). Ένα παράδειγμα του τελευταίου: «Τίτος 1:12, «Οι Κρήτες είναι πάντα ψεύτες, κακό θηρίο, αργοί κοιλιακοί», στίχος 13, «Αυτός ο μάρτυρας είναι αληθινός». Ο Keach λέει σχετικά: «Υπάρχει ένα κομψότατο Οξύμωρο, Σε αυτά τα λόγια του Παύλου, οι Κρήτες είναι πάντα ψεύτες, αλλά αυτός που είπε ότι είναι κρητικός, είναι ψεύτης. ... Γι' αυτό ο Παύλος τον αποκαλεί προφήτη, είτε για ειρωνεία είτε λόγω του θέματος που ασχολήθηκε δεν θα προσδιορίσουμε».

Μου φαίνεται ότι ο «Παραλληλισμός» είναι ένα εξαιρετικό και εξαιρετικά σημαντικό παράδειγμα εσωτερικού σχεδίου και δομής προτάσεων, αν και από μια προσέγγιση διαφορετική από την παραπάνω. Ωστόσο, αν ο Keach το περιλαμβάνει οπουδήποτε, το έχω ψάξει μάταια. Η λέξη είναι από το ελληνικό παραλληλισμός, από το παρά, δίπλα, και το άλλο, το καθένα. Ως σχήμα λόγου είναι η τοποθέτηση η μία δίπλα στην άλλη δύο ή περισσότερες γραμμές που έχουν την ίδια ή παρόμοια σημασία, ή αλλιώς αντίθετη σημασία, και είναι χαρακτηριστικό ιδιαίτερα της εβραϊκής ποίησης, που βρίσκεται σε αφθονία στους Ψαλμούς και στο βιβλίο των Παροιμιών, αλλά δεν περιορίζεται σε αυτούς. Βλέπε Έξοδος 15:1-18,21. 1 Σαμουήλ 18:7. Κριτές 5:1-31. Λουκάς 1:41-55. και τα λοιπά.

Ο Dungan κάνει τις ακόλουθες ταξινομήσεις: (1) "Συνώνυμος Παραλληλισμός" - όταν οι γραμμές περιέχουν την ίδια σκέψη ή σχεδόν την ίδια σκέψη. (2) "Αντιθετικός Παραλληλισμός" - στον οποίο οι γραμμές ή οι προτάσεις γίνονται για να αντιπαρατεθούν μεταξύ τους. (3) «Συνθετικός Παραλληλισμός» – όπου οι λέξεις και οι προτάσεις δεν απαντούν μεταξύ τους, αλλά εκτελούνται παράλληλα για λόγους μεγαλύτερης ισχύος, και μπορεί ακόμη και να τρέχουν σε πολλές γραμμές αθροιστικά, είτε στην ανοδική κλίμακα. (Βλέπε Ψαλμός 9:1-6 για παράδειγμα ανοδικής κλίμακας, και ξανά στα vs.7-11· επίσης Παροιμίες 9:13-17 για κατιούσα κλίμακα).

1. Τύποι. Η λέξη "τύπος" είναι από το ελληνικό τυπογραφικό λάθος, το σημάδι ενός χτυπήματος, εντύπωση, μορφή χαρακτήρα. Και ένας συσχετικός όρος είναι αντίτυπος, ή αντίτυπος, που αντιστοιχεί κατά κάποιο τρόπο στον τύπο – ο τύπος είναι το πρωτότυπο και ο αντίτυπος είναι αντίγραφο με την έννοια που εξετάζουμε.

Ο Dungan δίνει αυτό το απλό παράδειγμα: "Λέμε ότι έχουμε δει το πόδι ενός αλόγου στον πηλό, όταν έχουμε δει μόνο μια εντύπωση του ποδιού του, που θα ήταν ο τύπος. Αλλά όταν παίρνουμε το ίχνος του ποδιού για το πόδι, έχουν ακριβώς το αντίθετο από το πόδι, λοιπόν, αν ένας άντρας χτυπήσει τη γροθιά του σε μια μπάλα στόκου, θα άφηνε εκεί, όχι τη γροθιά του, αλλά το είδος της. για να θυμάστε ακόμα αυτή η αρχική εισαγωγή θα είναι χρήσιμη στην ερμηνεία των τύπων."

Στη συνέχεια κάνει τις ακόλουθες περαιτέρω παρατηρήσεις, τις οποίες παρουσιάζουμε σε συμπυκνωμένη μορφή:

(α) Δεν πρέπει να περιμένουμε ότι ο τύπος και ο αντίτυπος θα είναι ίδιοι, κάτι που θα ταυτίζεται, όχι ο τύπος και ο αντίτυπος. Άρα δεν θα είναι το ανάλογο από κάθε άποψη, αλλά σε κάποια συγκεκριμένη. (β) Η εύρεση του σκοπού ενός δεδομένου τύπου, η εφαρμογή του σε αντίτυπο θα είναι συνήθως εύκολη. (γ) Πρέπει να προμηνύει κάτι, γιατί αν είναι αντιπροσωπευτικό μιας παρούσας αλήθειας ή καθήκοντος, είναι σύμβολο (ακόμα να συζητηθεί), όχι τύπος. (δ) Δεν πρέπει απλώς να συμβαίνει να αντιπροσωπεύει κάτι στο μέλλον, και επομένως να είναι ενδεικτικό, αλλά πρέπει να έχει σκοπό να αναπαραστήσει αυτήν τη σκέψη ή το γεγονός όταν δόθηκε. Ως εκ τούτου, πρέπει να είναι τόσο παλιό στο σχεδιασμό όσο και ο αντίτυπός του. (ε) Οι γραφές θα πρέπει να γίνονται για να ερμηνεύουν τους τύπους όσο το δυνατόν περισσότερο, και με τον ορισμό τους πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι. (στ) Ωστόσο, μπορεί να υπάρχουν αναλογίες που δεν αποδεικνύονται ως τύποι στη Βίβλο, οι οποίες είναι αρκετά κοντινές ώστε να είναι τύπος και αντίτυπος, είτε αυτό επιδιώκεται είτε όχι, και μπορεί επομένως να χρησιμεύουν άριστα ως παραστάσεις. (ζ) Όπως και στην ερμηνεία των συμβόλων (δεν έχει ακόμη συζητηθεί), οι ομοιότητες μεταξύ τύπου και αντιτύπου, θα οδηγήσουν στις περισσότερες περιπτώσεις στο αληθινό νόημα. (η) Οτιδήποτε, για να είναι τύπος, πρέπει να ήταν πραγματικό πρόσωπο, πράγμα, γεγονός ή αξίωμα (δεν ισχύει για τα σύμβολα). (ι) Ο αντίτυπος είναι πάντα ανώτερος από τον τύπο τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό, διαφορετικά δεν θα υπήρχε λόγος στον τύπο – ο οποίος είναι πάντα ορατός τη στιγμή που δίνεται, επειδή είναι υλικός. αλλά το αντίτυπο περιέχει θεία ή πνευματική σκέψη. Και περιστασιακά μπορεί να υπάρχουν περισσότεροι από ένας αντίτυποι, ή εκπλήρωση, ο πρώτος αντίτυπος είναι επίσης ένας τύπος για έναν δεύτερο αντίτυπο (όπως στην περίπτωση του Μωυσή, του Τζόσουα και του Χριστού (η εκπλήρωση και των δύο) – αυτό προσδοκά τον Ντούνγκαν παρακάτω). (ι) Μερικές φορές χρησιμοποιείται μεταφορική γλώσσα για την απόδοση ενός τυπικού γεγονότος και θα πρέπει να αντιμετωπίζεται όπως θα συνέβαινε σε οποιεσδήποτε άλλες περιστάσεις. (ια) Οι κανόνες για την ερμηνεία των συμβόλων (δεν έχουν ακόμη δοθεί) ισχύουν και για τους τύπους, καθώς έχουν πολλά κοινά στοιχεία. Και στο βαθμό που ο τύπος γίνεται προφητεία, θα πρέπει επίσης να εξεταστεί προσεκτικά η ιστορία, ώστε να έχουμε όλα τα δεδομένα και από τις δύο πλευρές.

Τέλος, ο Dungan παρουσιάζει «ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΤΥΠΩΝ», ως προς τις πηγές από τις οποίες προέρχονται, ως εξής:

(1.) Τυπικά πρόσωπα. – (α) Τύποι Χριστού: Αδάμ (Ρωμαίους 5:12-19· 1 Κορινθίους 15:22,45). Μωυσής (Πράξεις 3:22-24· πρβλ. Δευτερονόμιο 18:15-19). Ιησούς του Ναυή (βλέπε Εβραίους 4:8-9, και το γεγονός ότι ο Ιησούς του Ναυή ήταν ο άμεσος διάδοχος του Μωυσή (Αριθμοί 27:18-20· Δευτερονόμιο 1:37-38· 31:1-3,22-23· 34:9 Ιησούς του Ναυή 1 :1-7· Δευτ. 34:8-9 (Εβραίους 5:5-10· 7:1-17· πρβλ. Γένεση 14:18-20· Ψαλμός 110:4). Πράξεις 13:32-34, βλ (Αγγαίος 1:1-12· Ζαχαρίας 4:1-10· 6· 12-13· Κύρος, βασιλιάς της Περσίας (Ησαΐας 44:28· 45:1-4). (β) Ένας τύπος Ιούδα: Αχιτόφελ (Πράξεις 1:16-20, βλ (Ησαΐας 40:3-4· Μαλαχίας 3:1· 4:5-6· πρβλ. Ματθαίος 3:1-3· 11:14· 17:10-12· Λουκάς 1:17).

(2.) Τυπικά πράγματα. – (α) Το φίδι στην έρημο (Αριθμοί 21:9), ένας τύπος Χριστού υψωμένος στον σταυρό (Ιωάννης 3:14). (β) Αμνοί σφαγμένοι από την ίδρυση του κόσμου (Γένεση 4:4, κ.λπ., κ.λπ.) Ένας τύπος Χριστού. «ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιωάν. 1:29· πρβλ. Εβραίους 10:3).

(3.) Τυπικά ιδρύματα. – (α) Το Σάββατο, ένας τύπος ανάπαυσης του Χριστιανού εν Χριστώ (Ματθαίος 11:28-29), ιδιαίτερα η αιώνια ανάπαυση στον ουρανό (Εβραίους 10:1-4). (β) Το αρνί του Πάσχα (Εξοδος 12), ένας τύπος Χριστού, «το Πάσχα μας» (Α' Κορινθίους 5:7). (γ) Το έτος του Ιωβηλαίου, ένα έτος μεγάλης απελευθέρωσης από το χρέος και τη δουλεία (Λευιτικό 25) ήταν ένα είδος έργου σωτήρα (Λουκάς 4:16-21). (δ) Η Σκηνή του Μαρτυρίου και όλες οι υπηρεσίες και το τελετουργικό του, ένας τύπος της εκκλησίας και οι λειτουργίες και οι ευλογίες της στη γη και τελικά στον ουρανό (Εβραίους 8:8-10, 12:18-29).

(4.) Τυπικά γραφεία. – (α) Προφήτη, να παρέχει θεϊκά μεταδιδόμενη γνώση σε άλλους ανθρώπους. (β) Ιερέα, να κάνει προσφορές στον Θεό για άρση ανθρώπινης αμαρτίας, και (γ) Του Βασιλιά, να ασκεί θεϊκά εξουσιοδοτημένη κυβερνητική εξουσία και προστασία για τους υπηκόους του. Στη θεοκρατία του αρχαίου

Ισραήλ, καθένας από αυτούς ήρθε στο αξίωμά του με το να χριστεί πρώτα από τον Θεό – στα εβραϊκά, μεσσίας: στα ελληνικά, Χριστός. στα αγγλικά χρισμένος. Όλα τα προηγούμενα ήταν τύποι του Ιησού Χριστού, ο οποίος συνδυάζει όλα αυτά τα αξιώματα στον εαυτό του, και είναι κατεξοχήν «ο Χριστός». και πολίτες του βασιλείου του είναι «χριστιανοί». Ο Χριστός είναι ο μεγάλος Αρχιερέας μας, και κάτω από αυτόν είμαστε όλοι ιερείς (Α' Πέτρου 2:5· πρβλ. Αποκάλυψη 1:6· 5:10· 20:6), αλλά κάνουμε όλες τις προσεγγίσεις μας στον Θεό μέσω αυτού (βλ. Ιωάννη 16 :23-24,27).* {στο τέλος αυτής της εργασίας}.

Παραλείπουμε (5.) Τυπική συμπεριφορά. (6.) Τυπικά γεγονότα. και (7.) Τυπικά μέρη, λόγω έλλειψης χρόνου και χώρου. Τα προαναφερθέντα έχουν συμπυκνωθεί και κάπως διαφορετικά προσαρμοσμένα. Και τα υπόλοιπα σχήματα λόγου θα πρέπει επίσης απλώς να σκιαγραφηθούν.

Μ. Σύμβολα. Η λέξη είναι από το ελληνικό symbolon, από τον ήλιο, με και ballein, να πετάζουμε, να πετάξουμε με ή να πετάξουμε μαζί. Ο Dungan παραθέτει έναν ορισμό από τον Webster που εξαντλεί αρκετά το νόημά του: ως «το σημάδι της αναπαράστασης κάτι ηθικού ή διανοητικού, από τις εικόνες ή τις ιδιότητες των φυσικών πραγμάτων· ένα έμβλημα, μια παράσταση· καθώς το λιοντάρι είναι σύμβολο θάρρους· Το αρνί είναι το σύμβολο της πραότητας ή της υπομονής». Ο Dungan εξηγεί ότι, ενώ ένας «τύπος» αντιπροσωπεύει πάντα κάτι που δεν έχει υπάρξει, ένα «σύμβολο» μπορεί να αντιπροσωπεύει τις συνθήκες που υπάρχουν εκείνη τη στιγμή ή μπορεί να σχετίζεται με κάτι που θα συμβεί στο μέλλον και έτσι να γίνει μια τυπολογική προφητεία.

Ο Ντούνγκαν ταξινομεί τα σύμβολα ως (1) Θαυματουργά, όπως ο Φλεγόμενος θάμνος που είδε ο Μωσής στο Χωρήβ που δεν κατανάλωσε, κάτι που έκανε κάτι από την αξιοπρέπεια και τη δόξα του Θεού του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ να εμφανιστεί πριν του ανατεθεί εξαιρετικά σημαντικό έργο μπροστά στο να οδηγήσει το Ισραήλ από την Αίγυπτο στη Χαναάν (Εξοδος 3:2). (2) Υλικά, όπως το ψωμί και ο καρπός της αμπέλου στο δείπνο του Κυρίου είναι σύμβολα του σώματος και του αίματος του Χριστού (Ματθαίος 26:26-28). (3) Οραματικό, όπως το όραμα του αποστόλου Πέτρου στην ταράτσα στην Ιόπη για να τον προετοιμάσει να πάει στην Καισάρεια για να κηρύξει το ευαγγέλιο στους Εθνικούς για πρώτη φορά (Πράξεις 10). Το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου της Αποκάλυψης είναι επίσης περιγραφικό των οραματικών συμβόλων που είδε ο απόστολος Ιωάννης ενώ εξορίστηκε στο νησί της Πάτμου.

η. Παραβολές. Η λέξη στον ενικό είναι από την ελληνική παρά, δίπλα και μπαλίν, να ρίξει? ως εκ τούτου μια τοποθέτηση δίπλα ή μαζί, μια σύγκριση, σύγκριση: μια ιστορία με την οποία κάτι σε αρμονία με την πραγματικότητα χρησιμοποιείται ως μέσο παρουσίασης μιας ηθικής σκέψης. Οι ηθοποιοί σε μια παραβολή είναι πραγματικοί – με την έννοια ότι είναι άνθρωποι και δεν κάνουν τίποτα που από τη φύση τους δεν μπορούσαν να κάνουν ή να βιώσουν. Από αυτή την άποψη, είναι το αντίθετο ενός "μύθου", όπως χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο σήμερα, στον οποίο οι ανθρώπινες ιδιότητες αποδίδονται σε έμψυχα και άψυχα όντα, όπως στους Κριτές 9:6-21 και Β' Βασιλέων 14:8-10.

Μεταξύ των αρχαίων, ωστόσο, δεν υπήρχαν παρά ελάχιστοι προσδιορισμοί για τη μεταφορική γλώσσα. Και στις γραφές έχουμε μόνο τις παραβολές, την παροιμία, τον τύπο και την αλληγορία που ονομάζονται, και ο μύθος που χρησιμοποιείται αλλά δεν κατονομάζεται – με παραβολή που περιέχει όλα όσα βάζουμε σε παραβολή, παρομοίωση, παρομοίωση (παρατεταμένη παρομοίωση) – και με παραβολή και παροιμία που μερικές φορές χρησιμοποιούνται εναλλακτικά, όπως σημειώθηκε παραπάνω στην ενότητα "Παραβολή", που αρχίζει στη σελίδα 16.

Η παραβολή λέγεται ότι είναι η παλαιότερη και πιο κοινή από όλα τα σχήματα λόγου. Η Παλαιά Διαθήκη περιέχει πολλά παραδείγματα. Και, ερχόμενοι στην Καινή Διαθήκη, βρίσκουμε τον Κύριό μας να το χρησιμοποιεί σχεδόν συνεχώς στη διδασκαλία - για να αποκαλύψει την αλήθεια για το άγνωστο με σύγκριση με το γνωστό, και ταυτόχρονα να το κάνει να θυμάται εύκολα. Εξυπηρετούσε όμως και άλλους σκοπούς κατά καιρούς.

Για παράδειγμα, σύμφωνα με τα εδάφια Ματθαίος 13:10-13, όταν οι μαθητές του τον ρώτησαν γιατί είχε κηρύξει το μεγάλο του κήρυγμα για τη βασιλεία των ουρανών στο πλήθος με παραβολές, έδωσε δύο λόγους:

στην πραγματικότητα λέγοντας (α) ότι εκτός από εικονογραφώντας και ταριχεύοντας την αλήθεια όπως θα έκανε για τους μαθητές του που θα ζητούσαν εξηγήσεις εάν το νόημα δεν ήταν προφανές σε αυτούς, ήταν (β) να κρύψουν την αλήθεια από αυτούς που δεν την άξιζαν – δεν ενδιαφέρονται για αυτήν αρκετά για να λάβουν και να την ακολουθήσουν αυτό, αν όχι εχθρικό και να ακούει για κάτι να επικρίνει και να χρησιμοποιεί εναντίον του, όπως ίσχυε για διαφορετικούς μέχρι εκείνη την εποχή.

Επίσης, στην παραβολή του αμπελώνα (Ματθαίος 21:33-46, Μάρκος 12:1-12, Λουκάς 20:9-19), που ειπώθηκε την Τρίτη της εβδομάδας της σταύρωσης εναντίον του αρχιερέα και των Φαρισαίων που θα ήταν υπεύθυνοι για τον θάνατό του, το πλαισίωσε έτσι ώστε παρουσίασε την αλήθεια με την οποία συμφώνησαν πριν δουν ότι προοριζόταν για τον εαυτό τους – όπως ακριβώς είχε κάνει ο προφήτης Νάθαν αιώνες νωρίτερα σε σχέση με τον βασιλιά Δαβίδ τόσο με τη Βαθσαβέ (Β' Σαμουήλ 12) επίσης όπως είχε κάνει ο Κύριός μας έχει ήδη κάνει στην αφήγηση του για τον «Καλό Σαμαρείτη» να απαντήσει σε έναν δικηγόρο (Λουκάς 10:25-37).

III. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Έχει ειπωθεί ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι η Καινή Διαθήκη που κρύβεται, και ότι η Καινή Διαθήκη είναι η Παλαιά Διαθήκη που αποκαλύφθηκε, κάτι που γίνεται φανερό καθώς εξετάζονται προσεκτικά και οι δύο. Αυτό καθιστά τη μελέτη των τύπων της Παλαιάς Διαθήκης και των Αντιτύπων της Καινής Διαθήκης ιδιαίτερα σημαντική για την κατανόηση αυτού που ο απόστολος Παύλος αποκαλεί «τον αιώνιο σκοπό που είχε σκοπό [ο Θεός] στον Ιησού Χριστό τον Κύριό μας» (Εφεσίους 3:11) και ο οποίος μιλά για τον εαυτό του όπως «δηλώνει το τέλος από την αρχή» (Ησαΐας 46:10).

Και, αν αφήσουμε τη λέξη «μεταφορές» να αντιπροσωπεύει και όλα τα σχετικά σχήματα λόγου, την εμπλουτίζουν και την στολίζουν πολύ. και καμία άλλη βιβλιογραφία δεν υπερέρχει της Αγίας Γραφής από αυτή την άποψη.

Εάν αυτή η εργασία, ως επί το πλείστον πρόχειρη αναγκαιότητα, συμβάλει σε μια σαφέστερη εικόνα οποιουδήποτε αναγνώστη για τα θέματα που καλύπτονται, ο συγγραφέας θα έχει ανταμειφθεί επαρκώς για την προσπάθειά του, εκτός από το να έχει απολαύσει και να έχει ωφεληθεί πολύ από το ισοδύναμο ενός μαθήματος ανανέωσης για τον εαυτό του. Χαίρομαι που γνώρισα τον Benjamin Keach και το μνημειώδες έργο του τρεις αιώνες νωρίτερα.

*Με την ίδια λογική, είμαστε επίσης «βασιλείς» (βλέπε Β' Τιμόθεο 2:12· Αποκάλυψη 1:5-6· 5:10· 20:4-6· 22:5), υπό αυτόν που είναι «**ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ**» (Αποκάλυψη 19:11-16). Και οι απόστολοι, «στον αναγέννησηόταν ο Υιός του ανθρώπου θα καθίσει στο θρόνο της δόξας του [της παρούσας χριστιανικής θεώρησης]», είπε ο Χριστός, «θα καθίσετε σε δώδεκα θρόνους, κρίνοντας τις δώδεκα φυλές του [πνευματικού] Ισραήλ» (Ματθαίος 19:28). .